

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

HANDELINGEN

31-32-33-34-35-**36**-37

VERGADERINGENVANMAART1994

ACTUELE VRAGEN

BEGROTING

DECREET BEHEER AFVALSTOFFEN

DECREET FEDERALE TERMINOLOGIE

DECREET GEORGANISEERD VRIJWILLIGERSWERK

DECREET MAATREGELEN SOCIAAL GRONDBELEID

DECREET NV ZEEKANAAL

HST-PROJECT

INTERPELLATIES

LOKALE RADIO'S

RESOLUTIE BEVORDEREN VERKEERSVEILIGHEID

RESOLUTIE ZUID-AFRIKABELEID

UNCED-CONFERENTIE

Inhoud

Nr. 31 Donderdag 10 maart 1994 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1283

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1283

Voorstellen van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 1283

Verslagen

Indiening, blz. 1283

Verzoekschrift

Indiening en verwijzing, blz. 1284

Besluit van de Vlaamse regering

Indiening en verwijzing, blz. 1284

Opmerkingen van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 1284

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1284

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1285

Schriftelijke vragen (Regl. art. 76)

Indiening, blz. 1285

Voorafbeelding door het Rekenhof van de uitslagen van de uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1992

— 22 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 3

Bespreking, blz. 1285

Sprekers : de heer J. Taylor, verslaggever, de heer L. Hancké, minister W. Demeester-De Meyer

Ontwerp van decreet betreffende het georganiseerd vrijwilligerswerk in de welzijns- en gezondheidssector

— 449 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1287

Sprekers : de heer L. Gouty, verslaggever, de heren M. Maertens, J. Vandeuren, L. Hancké en minister W. Demeester-De Meyer

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1292

Voorstel van decreet van de heer J. Taylor C.S. houdende regularisatie van de toetreding van de Vlaamse regering tot verenigingen zonder winstgevend doel

— 465 (1993-1994) - Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1294

Sprekers : de heer S. Platteau en minister W. Demeester-De Meyer

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1294

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1296

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 1297

Nr. 32 Donderdag 10 maart 1994 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1305

Voorstel van decreet van de heer J. De Seranno C.S. houdende wijziging van het decreet van 16 juni 1982 houdende maatregelen voor een sociaal grondbeleid

— 378 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 1306

Sprekers : de heren J. Timmermans, M. Olivier, J. De Seranno, A. Denys, F. Van den Eynde en minister T. Kelchtermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1309

Spreker : de heer J. De Seranno

Interpellaties (Regl. art. 78)

Interpellatie van de heer M. Olivier tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de niet-naleving van Protocolovereenkomsten door de Vlaamse regering, blz. 1310

Sprekers : de heren M. Olivier, L. Van Nieuwenhuysen, E. Beysen, K. Pinxten en minister T. Kelchtermans

Met redenen omklede moties, blz. 1314

Motie van de heer J. Taylor C.S. tot voorlopige regeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

— 22 (1992-1993) - Nr. 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1314

Ontwerp van decreet betreffende het georganiseerd vrijwilligerswerk in de welzijns- en gezondheidssector

— 449 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 4

Hoofdelijke stemming, blz. 1315

Spreker : mevrouw J. Leduc

Voorstel van decreet van de heer J. Taylor C.S. houdende regularisatie van de toetreding van de Vlaamse regering tot verenigingen zonder winstgevend doel

— 465 (1993-1994) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1316

Voorstel van decreet van de heer J. De Seranno C.S. houdende wijziging van het decreet van 16 juni 1982 houdende maatregelen voor een sociaal grondbeleid

— 378 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1317

Met redenen omklede motie van de heer S. Platteau tot besluit van de op 22 februari 1994 door de heer F. Vermeiren in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de decretale maatregelen tot vermindering van de onroerende voorheffing

— 493 (1993-1994) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1318

Met redenen omklede motie van de heer J. Gabriels C.S. tot besluit van de op 22 februari 1994 door de heer J. Van Looy in commissie gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de ecologische impulsgebieden

— 494 (1993-1994) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1319

Sprekers : de heren J. Van Looy, J. Gabriels, F. Wymeersch, L. Barbé, A. Denys en J. Caubergs

Met redenen omklede motie van de heer L. Van Nieuwenhuysen tot besluit van de op 22 februari 1994 door de heer L. Van Nieuwenhuysen in commissie gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de subsidiëring van het blad Carrefour door de Franse Gemeenschap

— 496 (1993-1994) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1323

Spreker : de heer L. Van Nieuwenhuysen

Met redenen omklede motie van de heer L. Pierco tot besluit van de op 23 februari 1994 door de heren H. Van Dienderen en R. Van Hooland gehouden interpellaties respectievelijk tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over mogelijke plannen van de Vlaamse regering tegen het overstromingsgevaar en over de organisatie, het beheer en de financiering van het Vlaams Noodfonds

— 499 (1993-1994) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1325

Sprekers : de heren L. Pierco, J. Tavernier en R. Van Hooland

Met redenen omklede motie van de heer L. Hancké tot besluit van de op 23 februari 1994 door de heer R. Van Hooland gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de organisatie, het beheer en de financiering van het Vlaams Noodfonds

— 500 (1993-1994) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1326

Met redenen omklede motie van de heer H. Van Dienderen C.S. tot besluit van de op 23 februari 1994 door de heer H. Van Dienderen gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

Met redenen omklede motie van de heer H. Van Dienderen C.S. tot besluit van de op 23 februari 1994 door de heer H. Van Dienderen gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

genheden, over mogelijke plannen van de Vlaamse regering tegen het overstromingsgevaar

– 501 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1327

Sprekers : de heren J. De Meyer en F. Wymeersch

Met redenen omklede motie van de heer J. Caudron tot besluit van de op 24 februari 1994 door de heer J. Caudron in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de dopingcontroles tijdens het ECC-tennistornooi te Antwerpen

– 502 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1329

Sprekers : de heer J. Caudron, mevrouw T. Merckx-Van Goey

Met redenen omklede motie van de heer F. De Man tot besluit van de op 24 februari 1994 door de heer F. De Man in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de inhoud van de voorlichtingspublikatie "Den Vrijen Courant"

– 504 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1330

Sprekers : de heren F. De Man, E. Van Rompuy, L. Hancké, A. Denys, P. Van Grembergen, J. Geysels, minister L. Detiège

Met redenen omklede motie van de heer E. Van Vaerenbergh -c.s. tot besluit van de op 24 februari 1994 door de heer E. Van Vaerenbergh gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het stemrecht van onderdanen van de Europese Unie bij de verkiezingen voor het Europees Parlement

– 503 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1334

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, J. Van Hauthem, A. Denys, H. Suykerbuyk, J. Ulburghs, L. Pierco

Met redenen ontklede motie van de heer J. Ulburghs tot besluit van de op 24 februari 1994 door de heer E. Van Vaerenbergh gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het stemrecht van onderdanen van de Europese Unie bij de verkiezingen voor het Europees Parlement

– 505 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1336

Spreker : de heer P. Van Grembergen

Met redenen omklede motie van de heer J. Van Hauthem tot besluit van de op 24

februari 1994 door de heer E. Van Vaerenbergh gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het stemrecht van onderdanen van de Europese Unie bij de verkiezingen voor het Europees Parlement

– 506 (1993-1994) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1337

Spreker : de heer J. Van Hauthem

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1338

Nr. 33

Vrijdag 11 maart 1994
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1339

Ontwerp van decreet tot aanpassing van decreten, wetten, koninklijke en ministeriële besluiten aan de federale terminologie en aan de toepassing van artikel 132 van de Grondwet

– 476 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 1339

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1339

Voorstel van resolutie van de heren D. Van der Maelen, F. Sarens en J. Caudron en mevrouw M. Aelvoet c.s. betreffende het Zuid-Afrika-beleid van de Vlaamse Gemeenschap

– 446 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 4

Voorstel van resolutie van de heren S. Platteau, J. Gabriels en J. Valkeniers betreffende een volledig herstel van de betrekkingen tussen de Vlaamse Gemeenschap en Zuid-Afrika

– 472 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Voorstel van resolutie van de heren G. Annemans, F. Dewinter en L. Van Nieuwenhuysen betreffende het Zuid-Afrika-beleid van de Vlaamse Gemeenschap

– 474 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 1340

Sprekers : de heer J. Van der Sande, verslaggever, de heren D. Van der Maelen, J. Valkeniers, S. Platteau, A. Denys, mevrouw M. Aelvoet, de heren F. Sarens, L. Van Nieuwenhuysen, P. Van Grembergen, minister-president L. Van den Brande

Voorstel van resolutie van de heren J. Ansoms, J. De Mol, R. Van Hooland en H. Van Dienderen betreffende maatregelen tot het bevorderen van de verkeersveiligheid

– 464 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Voorstel van resolutie van de heren E. Beysen en V. Vautmans betreffende

maatregelen met betrekking tot het bevorderen van de verkeersveiligheid

– 498 (1993-1994) – Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 1357

Sprekers : de heren J. Ansoms, R. Van Hooland, J. De Mol, L. Barbé, E. Beysen, minister J. Sauwens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1367

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 1369

Nr. 34

Vrijdag 11 maart 1994
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1373

Actuele vragen (Regl. art. 77)

Actuele vraag van de heer B. Vandendriessche tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het recent afgesloten protocol tussen de federale minister van Justitie en de Vlaamse minister voor Welzijn en Gezondheid inzake vervroegde vrijlating van gedetineerden met korte straffen, blz. 1373

Actuele vraag van de heer P. Tant tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de beslissing van 2 maart van de Vlaamse regering om een administratie Land- en Tuinbouw op te richten, blz. 1374

Actuele vraag van de heer L. Barbé tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de stand van de onderhandelingen tussen het Rekenhof en de GIMV over een nieuwe overeenkomst inzake controle van het Rekenhof, blz. 1375

Actuele vraag van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de deontologie van de Vlaamse regering na de interpellatie die Vlaams verkeersminister Sauwens woensdag jongstleden richtte tot zijn federale collega, blz. 1376

Actuele vraag van de heer J. Van Hauthem tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en

Externe Betrekkingen, over de recente reactie van minister Maystadt op het advies van de auditeur van de Raad van State in verband met de concessie over de Dodengang te Diksmuide, blz. 1377

Actuele vraag van de heer F. Dielens tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het al dan niet geoorloofd zijn van deelname van gemeenten in het kapitaal van particuliere vennootschappen, blz. 1378

Actuele vraag van de heer M. Maertens tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het plan voor een nieuw Oostends Casino in zee, blz. 1379

Actuele vraag van de heer L. Pierco tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de VITO-studie inzake drankverpakkingen, blz. 1380

Actuele vraag van de heer J. Vande Lanotte tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het persbericht dat de IWVA een kunstmatig meer in de duinen plant, blz. 1380

Actuele vraag van de heer R. Van Hooland tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de organisatie van de bestrijding van het zwerfvuil, blz. 1381

Actuele vraag van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over een overtreding van de taalwet door de vice-gouverneur van Brabant bij de mededeling van het openbaar onderzoek over de herziening van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse op het grondgebied Grimbergen, blz. 1382

Actuele vraag van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het dragen van de Islamitische hoofddoek in scholen, blz. 1383

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1384

Interpellatie (Regl. art. 78)

Interpellatie van mevrouw M. Aelvoet tot de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over het HST-project, blz. 1384

Sprekers : mevrouw M. Aelvoet, de heren L. Van Nieuwenhuysen, L. Appeltans, minister J. Sauwens

Met redenen omklede motie, blz. 1391

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1391

Nr. 35 **Dinsdag 22 maart 1994**

Berichten van verhindering, blz. 1393

Ontwerp van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1393

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1393

Voorstel van resolutie
Intrekking, blz. 1393

Verslagen
Indiening, blz. 1393

Motie
Indiening en verwijzing, blz. 1394

Besluit van de Vlaamse regering
Indiening en verwijzing, blz. 1394

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1394

Kennisgevingen van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1394

Schriftelijke vragen (Regl. art. 76)
Indiening, blz. 1394

Samenstelling van een commissie
Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1394

Motie van orde
Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 1395

Ontwerp van decreet betreffende de naamloze vennootschap Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen
— 473 (1993-1994) — Nrs. 1 tot 7

Voorstel van decreet van de heren L. Peeters, J. Van Eetvelt, H. Candries en V. Vautmans c.s. houdende oprichting van de NV Zeekanaal
— 273 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 1395

Sprekers : de heer J. Ansoms, verslaggever, mevrouw L. Maximus, de heren V. Vautmans, W. Verreycken, R. Van Hooland, H. Van Dienderen, minister W. Demeester-De Meyer, minister T. Kelchtermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1404
Sprekers : de heren J. De Seranno, W. Verreycken, V. Vautmans en minister T. Kelchtermans

Interpellaties (Regl. art. 78)
Interpellatie van de heer A. Denys tot

de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over het uitzendvermogen van de lokale radio's

Interpellatie van de heer F. Dewinter tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de problematiek van de Vlaamse lokale radio's, blz. 1414

Sprekers : de heren A. Denys, F. Dewinter, mevrouw M. Aelvoet, de heer E. Van Rompuy, minister H. Weckx

Met redenen omklede motie, blz. 1422

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de uitvoering van de verbintenissen aangegaan tijdens de Unie-eed-conferentie van Rio de Janeiro

Interpellatie van de heer L. Barbé tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de opvolging van de Rio-conferentie, blz. 1422

Sprekers : de heren J. De Mol, L. Barbé, minister N. De Batselier

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het standpunt van de Vlaamse regering in het HST-dossier, blz. 1428

Sprekers : de heer A. Denys, mevrouw M. Aelvoet, de heer L. Van Nieuwenhuysen, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1433

Bijlage
Vraag om uitleg, blz. 1435

Nr. 36 **Woensdag 23 maart 1994**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1439

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen
— 485 (1993-1994) — Nrs. 1 tot 5

Voorstel van decreet van de heren H. Van Dienderen en L. Barbé betreffende de ecologische bijsturing van de stroom versleten banden van voertuigen
— 36 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer M. Capoen houdende inrichting van containerparken in de gemeenten
— 94 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1439

Sprekers : de heer J. De Mol, verslaggever, de heren F. Vergote, H. Brouns, X. Buisseret R. Swinnen L. Barbé, M. Capoen, A. Denys, J. Gabriels, minister N. De Batselier

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1455

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1465

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 1467

Nr. 37 **Woensdag 23 maart 1994**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1479

Actuele vragen (Regl. art. 77)

Actuele vraag van de heer W. Verreycken tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over het multimediproject rond V-dag op 6 mei 1994, blz. 1479

Actuele vraag van de heer J. Peeters tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de onvoldoende resultaten van het jobgarantieplan voor deeltijds werkende jongeren en het engagement van het VEV, blz. 1481

Actuele vraag van de heer G. Annemans tot de heer L. Van den Brande, minister-

president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het aanstaande bezoek van de minister-president aan de president van Frankrijk en het belang hiervan voor bepaalde actuele dossiers

Actuele vraag van de heer R. Van Hooiland tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het aanstaande bezoek van de minister-president aan de president van Frankrijk en het belang hiervan voor bepaalde actuele dossiers, blz. 1482

Actuele vraag van de heer L. Barbé tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over regeringssteun voor wetenschappelijk onderzoek naar astma- en longaandoeningen, blz. 1484

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het standpunt van de Vlaamse regering omtrent het uitstel van de ecotaksen, blz. 1485

Actuele vraag van de heer F. Van den Eynde tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de geruchten rond Domus Flandria, blz. 1485

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken,

Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de problematiek van de weekendverblijven na een recent vonnis van de rechtbank, blz. 1486

Actuele vraag van de heer H. Lauwers tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het tracé van de hoge snelheidstrein ten noorden van Antwerpen, blz. 1487

Voorstel van resolutie van de heren L. Barbé en M. Maertens c.s. betreffende de aanleg van nieuwe hoogspanningslijnen in West-Vlaanderen

– 460 (1993-1994) – Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 1488

Sprekers : de heren L. Barbé, L. Hancké, A. Denys, E. Van Rompuy, P. Hostekint, minister T. Kelchtermans

Ontwerp van decreet betreffende de naamloze vennootschap Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen

– 473 (1993-1994) – Nrs. 1 tot 7

Aangehouden stemmingen, blz. 1489

Hoofdelijke stemming, blz. 1489

Sprekers : de heren V. Vautmans, W. Verreycken, J. Geysels, J. Valkeniers, G. Verhofstadt

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1494

VOORZITTER : de heer E. Balde- wijns

- *De notulen van de jongste vergade-
ring worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om
10.00 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de
vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDE- RING

E. Flamant, R. Vanlerberghe : ge-
zondheidsredenen ;

L. Appeltans, P. Berben, J. Buch-
mann, W. Claes, M. Maertens, H.
Schiltz, J. Sleenckx, J. Timmermans,
J. Ulburghs, H. Van Wambeke :
buitenslands ;

G. Bossuyt, J. Leclercq, G. Moens,
R. Wierinckx : ambtsverplichtin-
gen ;

M. Dillen : familieverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen - 485 (1993-1994) - Nrs. 1 tot 5

VOORSTEL VAN DECREET van de heren H. Van Dienderen en L. Barbé betreffende de ecologische bijsturing van de stroom versleten banden van voertuigen - 36 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

VOORSTEL VAN DECREET van de heer M. Capoen houdende inrich- ting van containerparken in de ge- meenten - 94 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Aan de orde is het
ontwerp van decreet tot wijziging
van het decreet van 2 juli 1981 be-
treffende het beheer van de afval-
stoffen, het voorstel van decreet van
de heren Van Dienderen en Barbé
betreffende de ecologische bijsturing
van de stroom versleten banden van
voertuigen en het voorstel van de-
creet van de heer Capoen houdende
inrichting van containerparken in de
gemeenten, die door de commissie
in samenhang werden behandeld,
met dien verstande dat het ontwerp
van decreet als basis voor de bespre-
king werd genomen.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Mol, verslaggever, heeft
het woord.

De heer J. De Mol, verslaggever,
(op de tribune) : Mijnheer de voor-
zitter, mijnheer de minister, colle-
ga's, de commissie voor Leefmilieu
en Natuurbehoud besprak dit ont-
werp van decreet op haar vergade-
ringen van 22 februari, 24 februari
en 10 maart 1994.

Ter voorbereiding van dit debat
voerde de commissie een diepgaande
gedachtenwisseling over de voort-
gangsrapportage van het Afvalstof-
fenplan 1991-1995.

Het voortgangsrapport van OVAM
van mei 1993 werd op 7 juli 1994
besproken in aanwezigheid van de
leidende ambtenaren van de Afval-
stoffenmaatschappij. Uit de discus-
sie bleek dat er heel wat knelpunten
waren bij de uitvoering van het plan.

Op verzoek van de commissie stelde
OVAM een knelpuntennota op, ge-
dateerd september 1993. Ook aan
deze knelpuntennota werd een ver-
gadering gewijd op 8 februari 1994.
In het schriftelijk verslag - stuk 485
- werd deze nota als bijlage opge-
nomen. Daarenboven wordt ook
verslag uitgebracht over het voort-
gangsrapport en de knelpuntennota.
Het erg omvangrijke voortgangsrap-
port werd niet in dit verslag opgeno-
men, maar is uiteraard ter inzage bij
OVAM en op het commissiesecreta-
riaat.

Het debat over de uitvoering van het
afvalstoffenplan moet samen worden
gelezen met de discussies die rond
dit ontwerp van decreet zijn ge-
voerd.

Tegelijkertijd met het ontwerp wer-
den de twee voorstellen van decreet
behandeld waarin een deel van de
problematiek aan bod komt. Het
gaat om het voorstel van de heren
Van Dienderen en Barbé en het
voorstel van de heer Capoen.

De Mol

De bespreking van dit ontwerp is onlosmakelijk verbonden met de bespreking over de voortgangsrapportage en de knelpuntennota. Ik zal hierbij iets uitgebreider blijven stilstaan omdat deze bespreking aangeeft in welke mate men wil tegemoetkomen aan de problemen die zijn gerezen naar aanleiding van de wet van 1981. Het is belangrijk om de krachtlijnen van de bespreking toe te lichten.

De resultaten van de voortgang van het Afvalstoffenplan 1991-1995 werden door OVAM in een aantal werkdocumenten uitgebreid geanalyseerd en geëvalueerd. Ze werden aan de leden van de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud ter beschikking gesteld. Meer specifiek verwijs ik naar de nota "Overzicht knelpunten met betrekking tot de uitvoering van het afvalstoffenplan" van september 1993.

Het eerste knelpunt is het tekort aan personele en administratieve middelen. Het probleem van de personele middelen is zowel van kwantitatieve als van kwalitatieve aard.

Ten tweede is er een onvoldoende breed instrumentarium om alle nieuwe ontwikkelingen inzake milieubeleid te volgen. De huidige inzet van het instrumentarium is in de eerste plaats onvoldoende toegespitst op preventie en nuttige toepassing. Een voorbeeld hiervan is het ontbreken van een normeringskader voor de toepassing van secundaire grondstoffen. Voorts bestaan er geen optimale condities, die de doelgroepen – de gemeentebesturen, het bedrijfsleven en de huishoudens – moeten toelaten hun eigen verantwoordelijkheid maximaal te benutten.

Een derde knelpunt is het gebrek aan samenwerking met andere beleidsdomeinen. Er worden strategieën aangewend in het afvalbeleid, maar de uitvoering ligt vaak elders. Er is te weinig ruimte voor afvalbeleid zonder economisch en ruimtelijk beleid.

De kosten van arbeid nemen voortdurend toe ten opzicht van de kosten van grondstoffen en energie. Het gevolg van de relatief lage grondstoffen- en energieprijzen heeft zijn weerslag op de afvalproblematiek. Fundamentele problemen worden veroorzaakt door een steeds groeiende energieproductie en -verbruik.

Het directe gevolg is de toename van de afvalstromen. De kwetsbaarheid van het milieu komt onvoldoende tot uiting in de economische systemen.

Het principe "de vervuiler betaalt", moet daadwerkelijk worden toegepast door alle milieukosten aan te rekenen. Dit ligt echter meestal niet in de bevoegdheid van de Vlaamse regering.

De voorbereiding en uitvoering van het beleid inzake de ruimtelijke aspecten van de afvalverwijdering vindt onvoldoende plaats vanuit verschillende beleidsdomeinen, in casu het ruimtelijk beleid en het afvalverwijderingsbeleid. Enerzijds brengt het ruimtelijk beleid te weinig criteria aan voor lokatiekeuzen, anderzijds worden vanuit het milieubeleid te weinig criteria aangedragen met ruimtelijke consequenties.

Het vierde knelpunt is het gebrekkige samenspel tussen alle actoren overeenkomstig de bevoegdheden en verantwoordelijkheden. Dit probleem komt vooral tot uiting bij het invoeren van een integraal ketenbeheer, de rol van de gemeenten en intercommunales bij de afvalverwerking, het realiseren van concrete projecten door OVAM-VLAR, het implementeren van de EG-richtlijnen, de beleidsvoering op federaal en gewestelijk niveau.

Het ontwerp-decreet geeft een structurele oplossing aan of biedt een rechtsgrond voor de oplossing van een aantal hiervoor opgesomde knelpunten. Een aantal hiervan zullen echter via andere administratieve of regulerende initiatieven moeten worden opgelost.

Hierbij denkt de minister aan de in-

zet van bijkomend personeel bij de OVAM, de logge administratieve procedures en de uitvoeringssnelheid, de milieueffingen op afvalstoffen en de huisvuilbelasting, de bodemsanering, de afstemming van het afvalbeleid op het ruimtelijk beleid en de afstemming van het afvalbeleid en het energiebeleid.

Dit decreet geeft wel een antwoord op de definitie voor afvalstof, de preventie, het hergebruik en de terugwinning van afvalstoffen, de responsabilisering van de producent of de invoerder van consumptiegoederen, de milieubeleidsovereenkomsten, de doelstellingen van het afvalstoffenbeleid, de ophaalverplichting van het huisvuil door de gemeenten, de in- en uitvoer van afvalstoffen, het dierlijke afval, de sectorale uitvoeringsplannen, de wetgeving op het giftig afval.

Het voorliggend ontwerp-decreet inzake afvalstoffen is het eerste deel dat in deze commissie wordt behandeld. In september werd reeds een ander deel, namelijk dat met betrekking tot de milieubeleidsovereenkomsten, ingediend. Later volgen een ontwerp-decreet inzake bodemsanering en een ontwerp houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, waarin milieuplanning en milieukwaliteitsnormen aan bod komen.

Het ontwerp-decreet zelf is geen totaal nieuw decreet dat het vorig decreet van 2 juli 1981 opheft. Wel worden de artikelen 2 tot en met 44 vervangen door nieuwe decretale bepalingen en worden verdere artikelen gedeeltelijk opgeheven of aangevuld.

Meerdere leden beweren dat dit een goed uitgewerkt ontwerp van decreet is. Er wordt ook opgemerkt dat het voor een belangrijk deel om een erg technische materie gaat, waarin het politiek debat over de beleidsopties enigszins verdrinkt.

Nu komt echter meer en meer aan het licht dat er op een aantal terrei-

De Mol

nen nog een achterstand is. Dat is duidelijk gebleken uit de discussie over het voortgangsrapport van het afvalstoffenplan. Een lid hoopt dat dit decreet, dat in feite het decreet van 1981 aanvult, ervoor zal zorgen dat een deel van de vastgestelde knelpunten kunnen worden weggevoerd.

Het lid is echter van oordeel dat een meer diepgaande discussie nodig is over de verantwoordelijkheid van de gemeenten en voor de bepaling van wat een secundaire grondstof is.

Hetzelfde lid vraagt zich ook af of er zich, na het van kracht worden van de nieuwe bepalingen, niet snel nieuwe wijzigingen opdringen. Zo is men in het Europese overleg over een verpakingsrichtlijn nog niet tot een conclusie gekomen. Als die richtlijn er snel komt, zal het decreet opnieuw moeten worden aangepast.

Een volgende spreker is eveneens van oordeel dat het decreet van 1981 na 13 jaar dringend moest worden geactualiseerd. Zo is het hoog tijd dat er een sluitende decretale definitie van afvalstoffen wordt vastgelegd.

Bovendien moeten er een aantal Europese richtlijnen in Vlaams recht worden omgezet, anders riskeert België bij komende veroordelingen door het Europese Hof van Justitie.

Over de terugnameplicht wordt gezegd dat het in Vlaanderen niet tot toestanden zoals in Duitsland mag komen, waar er voor het ingezamelde en recycleerbare afval veel te weinig afzetmogelijkheden worden gevonden.

De vraag is dan ook hoe het systeem kan werken.

Verschillende leden van de commissie bevestigen dit probleem. De terugnameplicht mag niet leiden tot het ontstaan van een nieuwe afvalberg bij bedrijven die niet overgaan tot recyclage van het ingezamelde

materiaal. Naast terugnameplicht zou er ook een soort hergebruik- of recyclageplicht moeten worden uitgewerkt.

Er moet permanente aandacht zijn voor het nabijheidsbeginsel. Dit betekent dat het uitgesloten is dat Vlaams afval in andere landen of in het Waals Gewest wordt gedumpt.

De minister verklaarde dat er sinds 1981 een belangrijke evolutie is geweest in het afvalstoffenbeleid. Vroeger hadden de beleidsmensen slechts een beperkte visie op wat afvalbeleid moest zijn. Dat beleid was uitsluitend gericht op het verwijderen van afval.

De wetgeving heeft "ingehaakt" op probleemsituaties die zich in de loop van de jaren hebben voorgedaan. In de jaren zeventig stonden we maar aan het begin van de erkenning van de milieuproblematiek.

Het voortgangsrapport van OVAM is in dit opzicht leerrijk omdat het een duidelijk overzicht geeft van de stand van zaken en van de uitvoering van het decreet van 1981 en omdat het de lacunes in het decreet blootlegt.

Over de Duitse ervaring inzake de terugnameplicht antwoordt de minister dat daaruit inderdaad lessen moeten worden getrokken.

De afzet zal altijd een groot probleem zijn. Door de terugnameplicht grondig te organiseren, wordt een groot gedeelte van de verantwoordelijkheid doorgeschoven naar de producent. Dat zal de producent dwingen na te denken over een aanpassing van zijn productieproces.

De minister stelde ook dat het niet mogelijk is om voor alle sectoren tegelijkertijd de terugnameplicht in te voeren. Zoiets moet geleidelijk verlopen.

Wel kunnen er al snel verplichtingen worden opgelegd in de verpakingssector. Na onderzoek in deze sector, weet men wat er mogelijk is en kun-

nen er bijgevolg duidelijke doelstellingen worden vastgelegd. Voor de andere sectoren kunnen maatregelen worden genomen bij besluit op basis van de bepalingen van het decreet.

De Vlaamse regering geeft er de voorkeur aan met elke sector afzonderlijk een discussie te hebben over de aanvaardingsplicht. Op het ogenblik worden al gesprekken gevoerd met de verpakings- en de papiersector. Daarin wordt nagegaan wat de sector zelf kan aanbieden. De volgende stap is dan om per sector in de drie gewesten dezelfde aanpak te bekomen.

Tenslotte, als overleg met de sectoren en de samenwerking tussen de gewesten mislukken, kan de Vlaamse regering haar bevoegdheid laten "spelen". Deze mogelijkheid wordt expliciet geboden in artikel 9 dat een belangrijk argument is in de onderhandelingen met de sector.

Voor en tijdens de bespreking werden heel wat amendementen ingediend. Ze werden gepubliceerd in stuk 485 - Nr. 2.

Tijdens de artikelsgewijze bespreking wordt uitgebreid ingegaan op deze amendementen. Ik verwijs hiervoor dan ook naar het geschreven verslag. De amendementen die in de commissie werden aanvaard, hebben geleid tot een belangrijke bijsturing van dit ontwerp van decreet.

Het door de amendementen gewijzigd ontwerp van decreet wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 3 onthoudingen. (**Applaus bij de meerderheid**)

De voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, het ontwerp-decreet dat vandaag ter bespreking voorligt, komt niets te vroeg. Het oude decreet vertoonde immers ernstige tekortkomingen en kon geen oplossing meer bieden voor de afval-

Vergote

problemen die zich thans voordoen.

De VLD was aanvankelijk blij verast met de inhoud van dit ontwerp omdat het inspeelt op een evolutie die zich reeds enkele jaren voordoet in de ons omringende landen en omdat het maximale kansen biedt aan de privé-sector om in te spelen op het gevoerde beleid.

Daarom steunt de VLD de hoofd-doelstellingen van dit ontwerp : eerst voorkomen, vervolgens recycleren om pas in laatste instantie over te gaan tot definitieve verwijdering.

We hebben wel een aantal bedenkingen bij dit ontwerp omdat het een soort volmachtendecreet is inzake het afvalbeleid. "De Vlaamse regering kan", "De Vlaamse regering stelt een lijst op...", "De Vlaamse regering stelt nadere regels vast..." zo luidt het de hele tijd door. De facto komt er een overdracht van bevoegdheden aan de Vlaamse regering die ons inziens iets te ver gaat. De VLD had graag gezien dat dit ontwerp meer duidelijkheid gaf omtrent de maatregelen en opties.

Wij stellen eveneens vast dat de definities van dit ontwerp inzake afvalstoffen niet overeenstemmen met de definities gehanteerd in Vlarem 1. De minister heeft tijdens de bespreking in de commissie gesteld dat een decreet een hogere rechtswaarde heeft dan een besluit en dat het Vlarem-besluit zal worden 'herzien. Intussen blijft het interpretatieprobleem bestaan en dat kan rechtsonzekerheid creëren. Wij dringen er dan ook bij de minister op aan de herziening van het Vlarem-besluit niet te lang uit te stellen.

Een volkomen nieuw begrip dat via dit decreet in het Vlaamse afvalbeleid wordt ingevoerd, is de aanvaardingsplicht. Deze aanvaardingsplicht ligt in de lijn van de Europese tendens en kan de nuttige toepassing van een aantal afgedankte produk-

ten bevorderen, omdat de stromen van deze produkten apart worden gekanaliseerd. Dit initiatief biedt trouwens aan de verpakkingindustrie maximale mogelijkheden om op dit ontwerp in te spelen. De nodige initiatieven werden daar blijkbaar reeds genomen. Zo is er de oprichting van Fost-plus dat zal instaan voor ophaling en verwerking van deze verpakkingen, iets wat door dit decreet wordt gestimuleerd. Daarom is een soepele hantering van dit decreet via de mogelijkheid om milieubeleedsovereenkomsten met de betrokken sectoren te sluiten, aangewezen.

De concrete uitvoering van de aanvaardingsplicht voor een specifieke stroom moet immers een duidelijk ecologische meerwaarde tot gevolg hebben, anders wordt het een dure en nutteloze operatie. Dit laatste is in Duitsland duidelijk niet gebeurd, met alle gevolgen vandien.

Wij verheugen ons over de bepaling dat een secundaire grondstof geen afvalstof meer is, maar wij stellen ons vragen bij de op te stellen lijst. Wij vrezen dat er problemen zullen rijzen bij het bepalen van de produkten die op de lijst moeten komen. Wij blijven erbij dat het beter zou zijn geweest deze opsomming te vervangen door een lijst van algemene voorwaarden en specifieke criteria die betrekking hebben op de samenstelling en de fysica-chemische eigenschappen van afvalstoffen. Het opstellen van een lijst met produkten houdt immers steeds het risico van onvolledigheid in en kan bezwaarlijk objectief worden genoemd. De voorgestelde criteria die hiervoor zouden worden gehanteerd, zijn immers te ruim om een sluitend oordeel te vormen.

De regelingen voor de controle en voor de in- en uitvoer van afvalprodukten lijken ons gunstig, gelet op de hoogdringendheid van deze problematiek. Toch vinden wij dat voor de erkenning van personen of ondernemingen die afvalstoffen mogen

ophalen of inzamelen, opgepast moet worden met begrippen als moraliteit, waarvoor nergens een sluitende definitie bestaat, en die dus ook bezwaarlijk als criterium kan gelden.

Ingevolge dit decreet zal de Vlaamse regering sectorale uitvoeringsplannen opstellen die twee maanden ter inzage liggen bij de gemeenten en waarop iedereen zijn bezwaren en opmerkingen kan indienen. Het ontwerp stelt dat de Vlaamse regering bij haar beslissing enkel moet motiveren waarom ze afwijkt van de adviezen van de Minaraad en de SERV. Er is dus in geen enkele procedure voorzien die de behandeling van de bezwaren van de andere "klagers" regelt. De Vlaamse regering hoeft dan ook geen enkele rekening met hen te houden waardoor deze inspraakronde dode letter is.

De VLD beseft zeer goed dat het onmogelijk is alle motiveringen van de weigeringen van een klacht op te nemen in het Belgisch Staatsblad. Daarom stelt mijn fractie voor dat de burger persoonlijk op de hoogte wordt gebracht van de afhandeling van de bezwaren.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Vergote, wij hebben dit onderwerp reeds uitvoerig behandeld in de bevoegde commissie. Indien u wenst dat elke indiener van een beroep persoonlijk op de hoogte wordt gebracht van de afhandeling van het dossier, moet men ofwel een hele schare ambtenaren aanwerven of de administratie omvormen tot een logge bureaucratie. Indien u voorstander bent van de eerste formule moet de VLD haar visie op het ambtenarenkorps herzien. Ik ben van mening dat deze bijkomende aanwervingen niet passen in uw visie op de ambtenarij. Ik herhaal wat ik reeds in de commissie verklaard heb. Het is onmogelijk elke indiener van een klacht persoonlijk op de hoogte te brengen.

De heer F. Vergote : Ondanks uw opmerking blijft de VLD overtuigd van het belang van een kennisgeving

Vergote

aan de burger. De manier waarop dit moet gebeuren, kan besproken worden.

Dit afvalstoffendecreet is ook onvolledig. Er ontbreken een aantal elementen zoals bepalingen inzake de totstandkoming van milieuconvenanten met de diverse bedrijfssectoren en de daaruit voortvloeiende initiatieven rond de afvalophaling en de afvalrecyclage. De commissie-Bocken moet deze aangelegenheden regelen. Zolang dit niet gebeurt, is het afvalstoffendecreet "gehandicapt".

Minister N. De Batselier : De commissie moet deze materie behandelen. De bepalingen werden vroeger ingediend dan het decreet.

De heer F. Vergote : Mijnheer de minister, uit uw tussenkomst heb ik begrepen dat u reeds een initiatief genomen hebt. De commissie en het Vlaams parlement zullen hun verantwoordelijkheden moeten opnemen.

Het is positief dat de diverse betrokken bedrijfssectoren betrokken worden in een economisch en ecologisch verantwoord afvalbeleid, gebaseerd op overleg en op concrete wetenschappelijk onderbouwde normen. Deze aanpak verschilt grondig met die van de federale regering inzake de ecotaksen.

De voorzitter : De heer Brouns heeft het woord.

De heer H. Brouns (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in juni 1993 verscheen het basisrapport van het Limburgs Instituut voor Samenlevingsopbouw (LISO) inzake de evaluatie van het gebruik van de KGA-box in Limburg. Uit het rapport blijkt dat het gebruik van de box, tegen alle verwachtingen in, vrij positief genoemd kan worden. 75 percent van de bevolking gebruikt de box en weet waarvoor hij dient. De 25 percent die de box nog niet gebruiken, kunnen, mits de gepaste informatie

en sensibilisering, ook gestimuleerd worden. Het gebruik van de box kan verder aanbevolen worden wanneer de overheden het gebruik ervan goed ondersteunen, de KGA-afvalstroom opgevangen wordt, het gebruik van de box ingepast wordt in een veralgemeend concept van scheiding aan de bron en de bevolking op de hoogte wordt gehouden van de resultaten van de zinvolle verwerkingsmogelijkheden van het gescheiden KGA.

De conclusies van het rapport kunnen op het hele probleem van huishoudelijk afval betrekking hebben. Onze mensen zijn bereid inspanningen – zelfs financiële – te leveren om een milieuvriendelijke verwijdering van dit soort afval te bewerkstelligen, zolang ze ook resultaten zien. De scherpe verklaringen van de heer Parent in de voorbije week legden de vinger op de wonde : we hebben nog heel wat werk voor de boeg vooraleer de milieuvriendelijke verwerking van afval een feit wordt. Na het bestuderen van het voortgangsrapport van OVAM, was de commissie voor Leefmilieu tot dezelfde conclusie gekomen.

Op verscheidene plaatsen kwam een sensibiliseringscampagne op gang om de bevolking van het concept van gescheiden afvalophaling bewust te maken. Al die moeite om achteraf het afval weer op één hoop te storten. De heer Van Eetvelt en ikzelf hebben daar vroeger al voor gewaarschuwd. Dergelijke feiten zijn dodelijk voor het maatschappelijk draagvlak dat tot vandaag te zwak is gebleken. Het is waar dat gemeenten en intercommunales op dit vlak de verantwoordelijkheid dragen, maar ook de provincies zullen binnen onafzienbare tijd met dezelfde problemen worden geconfronteerd : markt- en prijsevenwichten, moeilijke afzet van produkten uit de recyclingsector, toezicht op de kwaliteit van de ingezamelde afvalstromen, enzovoort.

Het fundamenteel probleem vandaag is en blijft dat er voor de ver-

Van VU-Senator en voorzitter van de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud Michel Capoen kreeg het ontwerp van decreet betreffende het beheer van de afvalstoffen groen licht

werking en de verwijdering na dertien jaar nog altijd geen referentiescenario bestaat. Waar er een aanzet toe was, kan het niet worden nageleefd vanwege de economische ontwrichtingen. Ik verwijs daarbij naar het milieuconvenant met de gemeenten waarin wordt vooropgesteld dat minstens drie soorten afval gescheiden moeten worden opgehaald. De voluntaristische handelwijze van het beleid heeft onder meer tot gevolg dat er nog een te groot kostprijnsverschil bestaat tussen die gemeenten die zich echt inzetten en de laksere, die geen moeite doen. Er wordt zodoende meer ingespeeld op stukken van de keten, en de hele procedure loopt spaak.

Het afvalstoffenprobleem heeft ongetwijfeld internationale dimensies aangenomen en de Europese regels spelen een alsmaar grotere rol. De techniek stond intussen ook niet stil – denk daarbij vooral aan verbrandings- en recenter aan verwerkings-technieken. Nu worden de gevolgen van de bodemverontreiniging uit het verleden duidelijk en de houding van

Brouns

de Nimby's bemoeilijkt het rationeel gesprek veel meer dan vroeger.

Beleidsmatig is de aandacht de voorbije dertien jaar voortdurend en terecht meer en meer verlegd naar de preventie van afvalstromen. Tijdens de bespreking van het voortgangsrapport van OVAM is overigens gebleken dat dit het belangrijkste knelpunt is in het beleid. Daaraan iets veranderen vormt dan ook de voornaamste doelstelling van het nieuwe decreet. Gemeenten die het niet te nauw nemen met de milieuvriendelijke verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen kunnen op het matje worden geroepen. De provincie oefent in die zin een coördinerende functie uit. Bovendien kan een terugname- en aanvaardingsplicht worden opgelegd. Het Duitse systeem heeft ruimschoots bewezen dat dit een sterk en zelfs té sterk instrument kan vormen. De preventie wordt op die manier aan de producent toevertrouwd en het is trouwens niet ondenkbaar dat met dit decreet het gebruik van secundaire grondstoffen een ongekende vlucht zal nemen. Dit zijn slechts enkele van de positieve vernieuwingen die in het decreet werden ingebouwd.

De minister gaf in de commissie evenwel al aan dat het welslagen van dit decreet gekoppeld is aan randvoorwaarden. Meer dan ooit zal het Europese beleid de maatstaf vormen : het uitvaardigen van de verpakkingsrichtlijn kan van de Raad of van de Vlaamse regering nieuwe initiatieven vergen. Het feit dat producent en consument zelf de verantwoordelijkheid moeten dragen, kan ook uitkomst bieden.

Deze keten kan echter pas goed worden geleid wanneer er een produktwet zal zijn. Vooralsnog is een dergelijk instrument niet voorhanden. Het op een lijn brengen van de aanpak van de gemeenten, zal zeker bijdragen tot een coherenter beleid. De gewesten en de federale overheden moeten eveneens duidelijke afspraken maken. De prijs voor het ont-

mantelen van een oude auto internaliseren in het produkt, kan bijvoorbeeld niet voor Vlaanderen alleen.

Voor onze fractie is de goedkeuring van dit decreet noodzakelijk. Veel zal echter afhangen van de concrete uitvoering ervan en van het vervuld zijn van de randvoorwaarden voor een geslaagd afvalstoffenbeleid. In dit verband herinner ik aan de vraag om voldoende personeel voor OVAM.

De voorzitter : De heer Buisseret heeft het woord.

De heer X. Buisseret (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de bescherming van het leefmilieu vormt een onverbreekelijk bestanddeel van de economische politiek. In een redelijk en gezond beleid moet men erover waken dat de lucht, de bodem en het water niet verder worden aangetast en ervoor zorgen dat zij zelfs opnieuw gezond worden gemaakt.

De mens kent vele vijanden, bacteriën, virussen, allergieën en ziektes. Alles heeft te maken met de natuurlijke evolutie die evenredig verloopt met de vermindering van onze leefwereld. Wij moeten blijven geloven dat de mens in staat is om alle problemen op te lossen. Het is echter reeds bewezen dat wij eveneens in staat zijn om de problemen reusachtig te laten uitgroeien.

Wij geloven dat de natuur zichzelf kan herstellen en aanpassen, maar dit is alleen mogelijk wanneer de samenleving stopt met haar waanzinnige levensstijl. Op die manier krijgt de natuur opnieuw de kans om de plaats in te nemen die zij verdient.

Wat de gevolgen zijn van een niet ver doorgedreven milieubeleid kunnen wij vandaag merken. Onze wegwerpmaatschappij veroorzaakte immense stortplaatsen die nu de bodem en het grondwater vergiftigen. Uit winstbejag houdt men alleen maar rekening met de beurs van enkelen, niet met het welzijn van de mensheid.

Bij de verhouding arbeid tot kapitaal wordt er aan de factor natuur telkens weer schaamteloos voorbijgegaan. Alle bedrijven, sectoren, burgers en overheden in Vlaanderen moeten op het vlak van het milieubeleid op voet van gelijkheid in rechten en plichten worden benaderd. Er moet worden toegezien op een rechtvaardige verdeling van de materiële of immateriële lasten over alle categorieën van vervuilers. Alle doelgroepen moeten hun verantwoordelijkheid opnemen, dit geldt voor de industrie, voor de burgers en zeker voor de overheid.

Het uitgangspunt dat secundaire grondstoffen geen afvalstoffen zouden zijn, is fundamenteel. De rechtszekerheid wordt bevorderd door het onderscheiden van afvalstoffen en secundaire grondstoffen. Deze uitdrukkelijke onderscheiding zal ook een stimulans zijn voor het hergebruik en de nuttige toepassing van afvalstoffen. De verwerking ervan vormt immers een aanzienlijk milieuprobleem.

Afval in vloeibare toestand komt via de zuiveringsinstallaties in de rivieren en de kanalen terecht. De vaste afvalstoffen werden in het verleden vooral gestort of verbrand. Nu wordt steeds vaker tot hergebruik of recycling overgegaan. De voorkeur moet dan ook gaan naar het hergebruik of de recuperatie van de afvalstoffen, boven het recycleren of het winnen van energie uit afvalverbranding.

Het Vlaams Blok zal dit decreet goedkeuren. De deugdelijkheid van het Vlaamse decreet van 1981 is reeds bewezen. Door dit decreet werden wantoestanden zoals in de omgeving van het Waalse stort van Mellery vermeden. Het Waals Gewest beschikt immers niet over een instelling zoals de Vlaamse OVAM.

Het was de hoogste tijd om het decreet van 1981 te actualiseren, maar ook het milieudossier moet dringend worden gezuiverd. Het is niet goed voor de natuur dat het milieudebat verzinkt in een poel van techniciteit.

Buisseret

Het broodnodige politieke debat over de beleidskeuzes is totaal ondergeschikt geworden aan de zeer technische uiteenzettingen. Voor de ware natuurliefhebber is deze specialistentaal een onontwarbaar kluwen geworden.

Ondanks de ongetwijfeld complexe materie moet ook dit debat kunnen uitgaan van duidelijk omschreven prioriteiten en van een rode draad die de politieke beleidskeuzes uitstraalt.

Ondanks het ongetwijfeld positieve werk is het nog zeer de vraag hoe de Vlaamse regering dit decreet zal invullen. Liefst op 46 plaatsen in het decreet wordt de Vlaamse regering met de uitvoering van dit decreet belast. Veel zal afhangen van haar visie. Het zal dan ook de taak van de Vlaamse Raad zijn om dit beleid nauwgezet te volgen.

De voorzitter : De heer Swinnen heeft het woord.

De heer R. Swinnen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de SP is blij met dit nieuw afvalstoffendecreet. Er is veel werk gepresteerd. Het eerste voorontwerp dateerde al van september 1989. Intussen werd het tweede afvalstoffenplan van kracht. Europese richtlijnen en verordeningen volgden elkaar in snel tempo op. De bevoegdheidsverdeling tussen de federale en gewestelijke overheden werd herzien. Met dit alles werd rekening gehouden in dit nieuwe ontwerp dat een modern en werkzaam juridisch kader moet zijn voor het afvalbeleid. Het ontwerp is in de commissie grondig en ernstig besproken. Het bewijs daarvan is dat er, naast enkele technische verbeteringen, niet minder dan 18 inhoudelijke amendementen werden aangenomen. Dat er een goed juridisch kader met krachtige instrumenten nodig is, hoeft dan ook geen betoog. Wij worden dagelijks met de ernst en de complexiteit van de afvalproblematiek geconfronteerd.

Er was niet alleen een nieuw decreet nodig om de Europese richtlijnen om te zetten of verordeningen uitvoerbaar te maken. Er was niet alleen de behoefte aan het bijeenleggen en actualiseren van alle wettelijke bepalingen over afval. Dit nieuwe decreet heeft nog meer verdiensten. Voor een paar punten wens ik uw bijzondere aandacht te vragen.

Er kan niet genoeg op gewezen worden dat een goed afvalbeleid op de eerste plaats een afvalvoorkomingsbeleid is. Dit ontwerp laat daar geen twijfel over bestaan, noch in de formulering van de doelstelling, noch in de praktische uitwerking. Dat we in de titel van de wet van 2 juli 1981 de "voorkoming" van afvalstoffen hebben toegevoegd, is dan ook meer dan symbolisch. "Voorkomen", en in tweede orde "hergebruiken en recycleren" moet op alle mogelijke manieren worden bevorderd en waar mogelijk moet de overheid het goede voorbeeld geven. Tegelijk wordt erop toegezien dat hiervan geen misbruik kan worden gemaakt. Afval wordt bijvoorbeeld pas "secundaire grondstof" als het afgeleverd wordt bij de "her"-gebruiker. Het is niet voldoende dat afval kan hergebruikt worden, het moet ook effectief hergebruikt worden. Dit decreet is trouwens algemeen belangrijk om de controle op afval en afvalstromen en afvaltransporten te versterken. Te meer omdat sinds het Sint-Michielsakkoord de gewesten nu ook moeten toezien op de in- en uitvoer van de afvalstoffen en de Vlaamse regering er dus moet voor zorgen dat de Europese verordening dienaangaande volgende maand al in de praktijk kan worden gebracht. De SP staat er ook achter dat, in afwachting van een algemeen decreet over de strafmaten voor milieumisdrijven, de minimumboete voor sluikstorten wordt verdubbeld.

Een zeer belangrijke en krachtige nieuwe hefboom in dit ontwerpdecreet is volgens ons de terugnameplicht. Het preventieve karakter van deze maatregel mag niet onderschat worden. Wij rekenen er dan ook op

dat de regering niet nalaat van dit instrument gebruik te maken, natuurlijk met de nodige zorg en omzichtigheid en in overleg met alle betrokkenen. Als er een voldoende aanpassingsperiode wordt voorzien, dan kunnen ongewenste neveneffecten worden vermeden.

De SP is tevreden dat het vertrouwen in OVAM wordt bevestigd. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij heeft haar nut al ten volle bewezen. Er is geen reden om haar taken af te pakken, integendeel. Het behoort misschien niet tot de prioritaire opdrachten van de openbare instelling om storten aan te leggen of verbrandingsovens te bouwen, maar ze moet wel kunnen handelen als anderen het niet doen.

Waar het uiteindelijk op aankomt is dat de doelstellingen van het afvalstoffenplan worden gehaald. Ik stel vast dat er rekening wordt gehouden met de uitvoerbaarheid van voorschriften. Goed bedoelde regels mogen niet verloren gaan in ingewikkelde bureaucratische handelingen die weinig effectief en volstrekt inefficiënt zijn. Als met een eenvoudige registratieplicht kan worden volstaan, hoeft er geen ingewikkelde vergunningsprocedure te worden opgelegd. Zo hebben wij er bijvoorbeeld geen probleem mee dat de regering de administratieve meldingsplicht zou opheffen voor kleine hoeveelheden en tegelijk weinig schadelijke afvalstoffen.

Ik zou al dit goede willen afsluiten met een paar aanbevelingen. De regering heeft terecht niet gewacht op het kaderdecreet milieuhygiëne om het hoofdstuk afval in te dienen als apart ontwerpdecreet. We moeten echter wel voor ogen houden dat het afvaldecreet niet af is. Belangrijke aspecten, van de planning tot de sanctionering en de handhaving, zijn slechts ten voorlopige titel geregeld in afwachting van een gemeenschappelijke regeling. Er is dus nog werk aan de winkel. In het ontwerpdecreet heeft de regering duidelijk haar verantwoordelijkheid genomen. Als ik de artikelen overloop, merk ik dat

Swinnen

de regering nog veel werk heeft dat soms zelfs zeer dringend is. Ik ben ervan overtuigd dat de regering niet zal nalaten ten gepaste tijde en met de nodige zorg het decreet uit te voeren. De SP rekent erop dat de instrumenten waarover de regering nu beschikt om met name het preventieve luik in te vullen maximaal zullen worden gebruikt. Om het afvalprobleem het hoofd te kunnen bieden is de medewerking en samenwerking van producenten, consumenten, instanties en besturen – alle betrokkenen dus – vereist. Met inzet en samenwerking staat of valt het afvalbeleid. Dat veronderstelt natuurlijk dat iedereen zijn verantwoordelijkheid neemt en daar zo nodig zelfs toe gedwongen wordt. Bovendien moet iedereen de hem toevertrouwde taken natuurlijk ook naar behoren kunnen uitvoeren. Dit laatste is bijvoorbeeld van toepassing op de gemeenten. Zij hebben een steeds belangrijker rol te vervullen maar beschikken niet altijd over voldoende financiële en andere middelen, zeker niet zonder de steun van de Vlaamse overheid.

De SP zal dit ontwerp met overtuiging goedkeuren.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik dank de verslaggever en ik wil mijn genoegen uitspreken over het werk in de commissie en de houding van de minister in het bijzonder. Onze werkzaamheden in de commissie hebben bewezen dat de democratie ondanks alles leeft en werkt.

Het probleem werd door de verslaggever reeds ruim geschetst. Het decreet van 1981 was achterhaald en enkele Europese richtlijnen moesten reeds geruime tijd in interne wetgeving worden omgezet. Bepaalde begrippen in het afvalstoffendecreet boden zoveel ruimte voor interpretatie dat er verwarring en discussie was. Het milieu was hiervan meestal

de dupe. Bovendien vergen de milieuproblemen van vandaag nieuwe instrumenten. Het ontwerp van decreet dat aan de orde is, voert er een aantal in. De discussie in de commissie was vaak technisch, wat moeilijk anders kan in een dergelijke materie. Er werden echter ook een aantal belangrijke politieke keuzes gemaakt waarop ik graag even nader inga.

Mijn tussenkomst is ingedeeld in een drietal luiken.

Er zijn een aantal positieve punten, een aantal negatieve punten en een aantal punten die ik genuanceerd wil benaderen.

Het is positief dat een aantal Europese richtlijnen in intern recht worden omgezet. Sommigen vergen weliswaar nog een aantal uitvoeringsbesluiten, maar ik neem aan dat u daar snel werk van zult maken.

Een volgende positief punt is dat een aantal begrippen zoals "afvalstof" goed worden omschreven. In het verleden gaf de omschrijving nogal eens aanleiding tot misverstanden - toevallig of niet tussen bedrijven en ambtenaren of in rechtszaken.

Dergelijke toestanden zullen volgens mij thans worden vermeden.

Ik kom nu tot mijn derde punt. In het kader van de Sint-Michielsakkoorden werd de in- en uitvoer van afvalstoffen geregionaliseerd en dat is uiteraard een goede zaak. Op 7 mei wordt deze beslissing van kracht en het voorliggend decreet voorziet in de nodige bepalingen om hiervan ook effectief werk te maken. In de commissie hebben wij er uitdrukkelijk voor gepleit dat de minister dit zo snel mogelijk zou regelen en wij zullen dit op de voet volgen.

Ten vierde – en dat is een belangrijk punt – wordt de strafmaat sterk verhoogd. Dat was oorspronkelijk niet bepaald in het ontwerp van decreet, maar tot mijn genoegen werd mijn amendement in dat verband aanvaard. Hiermee wordt duidelijk een signaal gegeven : er werd voor-

zien in een straf van een maand tot vijf jaar en/of een geldboete van honderd frank tot tien miljoen frank, vermenigvuldigd met 150, wat ons leidt tot een maximum straf van anderhalf miljard frank. Weliswaar een enorm bedrag, maar volgens mij noodzakelijk om ook de afvalmaffia hard aan te pakken. Bovendien is het een signaal naar de parketten toe om deze wetgeving voor 200 percent au sérieux te nemen. In het verleden gebeurde het immers al eens dat p.v.'s inzake milieudossiers om vreemde redenen werden geseponeerd. Kortom, het is een signaal naar iedereen, zowel naar de bedrijven als naar de bewoners, de parketten en de rechters om duidelijk te maken dat de milieuwetgeving ernstig moet worden nageleefd.

Mijnheer de minister, ik kijk met belangstelling uit naar het ontwerp van decreet dat u aankondigde inzake strafbepalingen in het algemeen omdat het niet opgaat dat dit decreet zware straffen bepaalt, terwijl het milieuvergunningsdecreet er veel lichtere straffen op nahoudt.

In het volgende deel van mijn betoog wens ik de negatieve punten van het afvalstoffendecreet aan te halen en ik zal er drie belangrijke behandelen.

Ten eerste, in het decreet wordt het verbranden van afvalstoffen met energierecuperatie beschouwd als een nuttige toepassing. Daarmee wordt weliswaar tegemoet gekomen aan een Europese richtlijn, maar wij blijven ervoor pleiten dit op een andere manier te benaderen en dergelijke verbranding niet te beschouwen als een nuttige toepassing. Inderdaad, een dergelijke aanpak brengt ons op de piste van het bedrijfsleven dat wel beweert te willen tegemoetkomen aan onze grieven inzake milieu en dat in feite dezelfde hoeveelheid rommel blijft produceren, met dat verschil dat zij het zogezegd nuttig toepassen. Hiermee bedoel ik dat zij overgaan tot verbranding van het afval met energierecuperatie. De verspilling van grondstoffen en ener-

Barbé

gie hiervoor blijft echter onverminderd doorgaan. Ook al resulteert de verbranding in enige energierecuperatie, toch blijft het op ecologisch vlak een deficitaire manier van werken.

Ten tweede, de milieubeleidsovereenkomsten waarover wij het reeds hadden in de commissie en waarop wij zeker zullen terugkomen bij de behandeling van het ontwerp van decreet.

Mijnheer de minister, op dat vlak verschil ik politiek-ideologisch fundamenteel van mening met u. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer men de piste van de milieubeleidsovereenkomsten volgt, men eigenlijk meest apt in het scenario van de slappe onderhandelende overheid; de overheid die er bijna niet in slaagt een aantal zaken af te dwingen en die constant moet discussiëren en onderhandelen over punten en komma's. Ons model is een overheid die sterk moet communiceren en uiteraard democratisch en doorzichtig moet handelen, maar die op een bepaald ogenblik een aantal zaken moet kunnen afdwingen. De cruciale politieke vraag is over de overheid tegenwoordig nog wel een aantal zaken wil afdwingen en realiseren, ofwel of wij de piste van het bedrijfsleven volgen waarbij enkel lang aan tafel wordt gezeten en veel wordt gezegd en veel wordt beloofd, maar niet veel wordt gerealiseerd? In dat verband verwijs ik naar wat er gebeurde aangaande de conventant rond verpakkingsafval: de onderhandelingen duurden jaren, de zaken werden geblokkeerd, vertraagd en uiteindelijk heeft het conventant tot geen enkel resultaat geleid.

Hoe mooi de inspraakprocedure voor het afsluiten van milieubeleidsovereenkomsten ook lijkt, ze biedt alle ruimte aan het bedrijfsleven om het beleid te vertragen en uit te hollen en het gezag van de overheid dat er hoe dan ook moet zijn, te ondergraven.

Een derde punt uit mijn kritiek dan. Wij hebben gepleit om de objectieve aansprakelijkheid voor gevaarlijke afvalstoffen uit te breiden tot alle bedrijfsafvalstoffen. Dit is een zeer handig instrument om iedereen voor zijn verantwoordelijkheid te plaatsen, maar het werd niet aanvaard. Ik hoop dat bepalingen ter zake snel in een nieuw ontwerp van decreet zullen worden opgenomen.

Twee andere instrumenten in het decreet verdienen een meer genuanceerde benadering: de aanvaardingsplicht en het in de plaats treden.

De aanvaardingsplicht berust op een goed principe, namelijk dat gevaarlijke afvalstoffen terug naar de producent kunnen worden gezonden. Hiermee kan men de producenten voor hun verantwoordelijkheid plaatsen. In de commissie werd gewaarschuwd voor het ontstaan van Duitse toestanden. In Duitsland bleef de industrie enorme hoeveelheden afvalstoffen produceren. Deze afvalstoffen werden ingezameld en overtroffen de recyclage- en recuperatiecapaciteit. Als gevolg daarvan overspoelt Duitsland de andere landen met afval. Misschien zal er binnenkort een beperking op Europees niveau worden opgelegd, maar het afval zal dan misschien in Oost-Europa of nog verder een afzet vinden. Die aanvaardingsplicht kan een bijzonder krachtig instrument zijn, als ze volgens strak ecologische opvattingen wordt toegepast, maar het kan ook een geschenkje aan het bedrijfsleven zijn wanneer onder het mom van een beter ecologisch beleid, de productie van een pak overbodige zaken wordt verdergezet.

Mijnheer de minister, naar de uitvoering van de aanvaardingsplicht kijken wij met veel belangstelling uit.

Verder, maakt dit decreet mogelijk dat de Vlaamse regering in de plaats treedt van gemeenten en intercommunales als die hun taken in het afvalplan opgenomen, niet uitvoeren.

Ik had eigenlijk een groot offensief van de communalisten in deze Raad verwacht. De bepalingen gaan toch vrij ver. Bij andere debatten zoals dat over het noodfonds ontstaat telkens een web van hechte vriendschap tussen burgemeesters en schepenen van alle politieke partijen om de echte "gemeentelijke belangen" te verdedigen. Deze lopen wel niet altijd gelijk met het algemeen belang. Nu is dit niet gebeurd. Ik veronderstel dat die discussie in de meerderheid vóór de behandeling van dit ontwerp heeft plaatsgehad. Toch kan ik mij niet voorstellen dat daarover geen hartig woordje gepraat zou zijn. Er bestaat een meerderheid voor het terugfluiten van gemeenten en intercommunales door de regering, die in hun plaats kan treden. Net als de aanvaardingsplicht zelf is dit een goede zaak. De vraag rijst enkel hoe dit wordt toegepast.

Men zou ze kunnen gebruiken om in regio X uiteindelijk een composte-ringsinstallatie te plaatsen. Dan zullen wij applaudiseren. Maar ze kan tevens worden gebruikt om een Mega-verbrandingsoven te plaatsen. Daarop zullen wij uiteraard niet applaudiseren.

Ook het in de plaats treden van gemeenten en intercommunales is een zeer sterk instrument. We zullen echter zeer nauw toekijken of het ecologisch gebruikt wordt of niet.

De situatie in Vlaams-Brabant wordt mogelijkerwijze een test-case voor het gebruik van dat instrument.

Ik rond af met enkele kleinere bemerkingsen. Er werd herhaaldelijk op gewezen dat OVAM een aantal extra-personeelsleden nodig heeft, niet alleen voor de in- en uitvoer, maar ook om werk te maken van een voorkomingsbeleid.

Een decreet stemmen is één zaak, maar er moet ook gezorgd worden voor de nodige mensen en middelen om het uit te voeren.

De uitvoering van het Afvalstoffen-

Barbé

plan loopt mank. Dit is tevens in de commissie tot uiting gekomen : sommige streefdata werden niet gehaald, de aanpak van de afvalverpakkingen loopt vele jaren vertraging op en er wordt niet meer gesproken over de aanvaardingsplicht voor gevaarlijke afvalstoffen. Er moet uiteindelijk werk worden gemaakt van de uitvoering van het Afvalstoffenplan.

Specifiek wil ik wijzen op een concreet punt. Wij hebben een apart voorstel van decreet ingediend betreffende de stroom versleten banden van voertuigen omdat de omvang van dit probleem zeker niet mag worden onderschat. Dit voorstel werd in de commissie niet meer ten gronde besproken, maar ik zou graag van de minister vernemen welke initiatieven er reeds werden genomen en welke initiatieven er nog worden gepland. Op dit vlak moet er dringend een oplossing worden gezocht.

Dit ontwerp van decreet komt tegemoet aan een aantal noodzaken. Het decreet van 1981 moest worden gewijzigd. Dit ontwerp bevat sterke punten, maar er zijn ook punten waarover wij onze twijfels hebben.

Dit is de reden waarom de Agalev-fractie zich bij de stemming in de commissie heeft onthouden en zich straks ook bij de stemming in de plenaire vergadering zal onthouden. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, na de diepgaande en zeer technische bespreking in de commissie, na de verslaggeving en na de uiteenzettingen die door de andere sprekers werden gehouden, zal ik mijn betoog kort houden en mij beperken tot enkele algemene opmerkingen.

Onze toenemende welvaart gaat gepaard met een groeiende afvalberg, die schadelijke gevolgen heeft voor

mens en milieu. Tot op heden wordt het overgrote deel van de afvalstoffen weggewerkt via verbranding of storten, wat een massale verspilling van grondstoffen en energie en een grote belasting van het leefmilieu met zich meebrengt.

Sedert het tot stand komen van het decreet van 2 juli 1981, het eerste decreet dat een samenhangende aanpak voor de afvalstoffen voorstelde, heeft zich een grondige mentaliteitswijziging voorgedaan en zijn er rond deze problematiek nieuwe inzichten gegroeid. Dit betekent dat het zopas genoemde decreet in feite is voorbijgestreefd. In de context van een duurzame ontwikkeling is een dergelijke verspilling uit den boze en moet het afvalstoffenprobleem integendeel op een positieve en creatieve wijze worden aangepakt.

In de doelstellingen van het thans voorgestelde afvalstoffenbeleid constateren wij een duidelijke aanzet tot een meer gestructureerde aanpak. Voorkomen en hergebruik van afval veronderstelt dat men kan ingrijpen in iedere levensfase van een product.

Sinds de jongste staatshervorming en het goedkeuren van de wet op de ecotaks is het wettelijk kader voor dit ingrijpen grotendeels gerealiseerd zodat een meer samenhangend beleid mogelijk wordt. Hoewel dit wettelijk kader grotendeels is gerealiseerd, kan er nog heel wat gebeuren. Ik verwijs in dit verband naar Europese richtlijnen of naar eventueel nieuwe federale initiatieven. Belangrijk is dat de beleidsbeslissingen in alle sectoren op elkaar zullen worden afgestemd om aldus een totaal geïntegreerd beleid te verwezenlijken, dat duurzame ontwikkeling als streefdoel heeft.

Na de goedkeuring van dit ontwerp van decreet zal de Vlaamse regering in staat zijn om een dergelijk geïntegreerd beleid te voeren, veronderstellend dat de noodzakelijke uitvoeringsbesluiten spoedig zullen worden uitgevaardigd, evenals de bijkomen-

de aangekondigde decretale maatregelen.

Het komt er vooral op aan om in de komende jaren het maatschappelijk draagvlak voor de filosofie van dit plan te versterken. Hoe goed dit decreet ook is opgevat, de slaagkansen ervan zijn in grote mate afhankelijk van de volutaristische medewerking van alle betrokkenen. Dit betekent niet dat wij geen belang hechten aan de strafbepalingen en de geplande sancties om eventuele overtredingen af te raden of te bestraffen. Deze maatregelen blijven hoe dan ook een noodoplossing. Zij laten enkel toe post factum in te grijpen nadat de – soms onomkeerbare – schade reeds is toegebracht.

Gescheiden ophaling, statiegeld, voorkoming, recyclage, recuperatie, nieuwe productieprocessen en andere ter voorkoming van afval en milieuschade zijn zaken die een gewijzigde mentaliteit en leefpatroon vereisen. Dat het niet evident is dat iedereen daarvoor zo maar de nodige inspanningen wil doen kunnen wij dagelijks in de praktijk vaststellen. Het ontwerp vormt een solide basis voor het afvalstoffenprobleem en de slaagkansen van dit ambitieuze project kunnen alleen maar vergroten wanneer men naast de technische uitvoering ervan ook voldoende aandacht en middelen besteedt aan de begeleiding en sensibilisering van alle consumenten en producenten.

Mijnheer de minister vice-president, wij zullen dit ontwerp goedkeuren omdat het een belangrijke bijdrage kan leveren tot het beheersen en beheren van het afvalstoffenprobleem ten bate van het leefmilieu en ter stimulering van een economie die evolueert naar een economie van duurzame ontwikkeling. *(Applaus)*

De voorzitter : Minister vice-president De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, vooreerst wil ik de verslaggever danken voor zijn uitstekend rapport.

De Batselier

Het ontwerp van decreet is het resultaat van de werkzaamheden van de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht, beter bekend als de commissie Bocken.

Het is een eerste ontwerp in een reeks ontwerpen die zullen leiden tot een grondige herziening, actualisering en versterking van het milieurecht in het Vlaams Gewest.

Het ontwerp werd uitgewerkt op basis van de voorstellen van de commissie Bocken, rekening houdende met adviezen van OVAM, de MINA-raad, de SERV en de Raad van State.

Tijdens de bespreking in de commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud werd de tekst nog op een aantal punten geamendeerd.

Ik houd eraan de leden van de commissie te danken voor hun constructieve samenwerking over de partijgrenzen heen, die het mogelijk heeft gemaakt de tekst te verbeteren. Daardoor hebben wij in de Raad het draagvlak van het decreet kunnen verruimen. Dat is een belangrijk gegeven. Waar wij steeds spreken over een nieuwe politieke cultuur hebben wij hier aangetoond dat dit kan omtrent een belangrijk beleid voor de toekomst.

De thans vigerende afvalstoffenwetgeving van het Vlaams Gewest was onmiskenbaar aan herziening toe. Zij is de weerspiegeling van een casuïstische aanpak die in de jaren zeventig en nog in het begin van de jaren tachtig domineerde.

De eerste wetgeving inzake afvalstoffen die vandaag in Vlaanderen nog steeds van kracht is, namelijk de wet van 22 juli 1974 en het koninklijk besluit van 9 februari 1976 op de giftige afval, is destijds trouwens uitgevaardigd naar aanleiding van het ontdekken van cyanidehoudend afval in de gemeente Hannêche.

Het Vlaamse afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 was het eerste proef-

stuk van de in 1980 verworven bevoegdheid van het gewest op het vlak van milieubeleid. Ik heb toen als toenmalig kabinetchef kunnen vaststellen hoe er een begin werd gemaakt met milieu- en afvalstoffenbeleid.

Dat casuïstiek dominant was in de jaren zeventig blijkt ook uit de richtlijnen van de Europese Unie. Er is bijvoorbeeld geen onderling verband terug te vinden tussen de verschillende richtlijnen inzake afvalstoffen, gevaarlijke afvalstoffen, afvalolie, verwijdering van PCB's en nog enkele andere. Er werden op basis van welbepaalde gevallen richtlijnen uitgevaardigd en niet op basis van de gehele problematiek.

Op Europees vlak werden de jaren tachtig gekenmerkt door een status quo. Aan een aantal richtlijnen werden verfijningen aangebracht en een aantal andere werden, nog steeds op basis van casuïstiek, toegevoegd. Ik denk hier aan de richtlijnen inzake afgewerkte oliën en inzake drankverpakkingen.

In het Vlaams Gewest kenmerkte de periode 1981-1985 zich door het tot stand brengen van allerhande instrumenten die nodig zijn voor het voeren van een coherent afvalstoffenbeleid. Bij middel van 21 besluiten van de Vlaamse regering werd voor de belangrijke materies uitvoering gegeven aan het decreet van 2 juli 1981 en om orde te creëren in de chaos werden ongeveer 200 illegale stortplaatsen gesloten.

De periode 1986-1990 kenmerkt zich door het eerste Vlaamse afvalstoffenplan. Dit resulteerde in het van kracht worden van de beide Vlaamse in uitvoering van het milieuvergunningendecreet van 28 juni 1985.

Vervolgens gaf de Vlaamse regering in 1989 aan de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht de opdracht een voorstel te formuleren voor de hernieuwing van het volledige Vlaamse milieurecht. Deze vernieuwing diende enerzijds het milieurecht voor de

verschillende milieusectoren op elkaar af te stemmen en anderzijds tegemoet te komen aan de nieuwe verplichtingen opgelegd vanuit Europa.

Op het einde van de jaren tachtig werd de Europese milieuwetgeving in het algemeen maar ook en vooral op het vlak van de afvalstoffen grondig bijgestuurd. Dit resulteerde in verschillende nieuwe richtlijnen en verordeningen die vanaf de jaren negentig in onderling verband te situeren zijn.

Ondertussen werd in Vlaanderen het tweede afvalstoffenplan 1991-1995 van kracht. Dit plan profileert zich duidelijk meer in de zin van voorkoming, recyclage en van nuttige toepassing.

Dit alles leidde tot de vaststelling dat het intussen meer dan twaalf jaar oude decreet van 2 juli 1981 in grote mate voorbijgestreefd is.

Het ontwerp van decreet dat u nu wordt voorgelegd, wil een juridisch kader scheppen voor een coherent afvalstoffenbeleid dat tegemoet komt aan de nieuwe noden en wil een oplossing bieden voor een aantal knelpunten die in de voorbije jaren werden vastgesteld. De hoofdlijnen van het ontwerp en de belangrijke veranderingen die erdoor in onze afvalstoffenwetgeving zullen worden aangebracht, kunnen als volgt worden samengevat.

Er is het begrip afvalstof. Sinds 1981 is de definitie van het begrip afvalstof een punt van permanente betwisting geweest. Door in artikel 3 van het ontwerp van decreet te bepalen dat de Vlaamse regering een afvalstoffencatalogus opstelt zal meer eenduidigheid en rechtszekerheid worden gecreëerd. Hiermee zal de Vlaamse wetgeving aansluiten bij wat is bepaald in richtlijn 91/156/EEG. De definities van de begrippen producent, houder, nuttige toepassing, beheer en inzameling werden eveneens van de richtlijn 91/156/EEG overgenomen. Er is de indeling van afvalstoffen in categorieën.

De Batselier

Deze indeling werd duidelijker gemaakt.

Naast de opsomming van de afvalstoffen in de afvalstoffencatalogus is er eveneens een indeling in groepen, namelijk in huishoudelijke en bedrijfsafvalstoffen, al dan niet aangevuld met de gevaarlijke en bijzondere afvalstoffen.

In het ontwerp worden reeds twaalf soorten afvalstoffen als bijzondere afvalstoffen aangeduid. Aan degenen die beweren dat een aantal zaken nog bij besluit moeten worden geregeld, moet ik zeggen dat wij geprobeerd hebben in de memorie van toelichting een maximale opsomming te geven van wat in de besluiten zal komen. Het is de bedoeling de wetgever de mogelijkheid te geven in te schatten wat de Vlaamse regering voor ogen heeft met deze besluiten.

Wij hebben de doelstellingen van het afvalstoffenbeleid in dit decreet geëxpliciteerd en als volgt hiërarchisch gerangschikt : ten eerste de voorkoming, zowel naar de hoeveelheid als naar de schadelijkheid ; ten tweede, de recyclage en andere vormen van nuttige toepassing ; ten derde, de afvalstoffen die overblijven op een georganiseerde wijze verwijderen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, over het voorkomingsbeleid is er al een discussie geweest naar aanleiding van een interpellatie over het bevoegdheidsconflict dat naar voren is gekomen door het goedkeuren van de bijzondere wet. Eerste minister Dehaene heeft in de commissie verklaard dat alles wat in de ontwikkelingsfase is, onttrokken wordt aan de bevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten.

Ik stel vast dat u geen rekening houdt met deze uitspraak. U weet dat wij in dat verband een klacht hebben ingediend bij het Arbitrage-

hof. Ik stel eveneens vast dat het advies van de Raad van State zegt dat punt 2 van artikel 6 onttrokken is aan de bevoegdheid van de gewesten. Wat is uw antwoord daarop ? Hebt u iets ondernomen naar het Arbitragehof toe om die bevoegdheid opnieuw te leggen waar ze hoort, namelijk bij de gemeenschappen en de gewesten ?

Minister N. De Batselier : Mijnheer Denys, u rakelt nu een oude discussie op. Dit aspect is hier van geen belang. Enerzijds loopt er een gerechtelijke zaak, maar anderzijds is er in de commissie een tekst voorgesteld met een duidelijke interpretatie van het begrip "voorkoming". Het gaat in feite om de produktnormen. Dat deel van het voorkomingsbeleid is geregeld door de bijzondere wet en daar houden wij ons aan. Er is duidelijk afgesproken welke aspecten van de voorkoming federale of gewestelijke materies zijn. Dit decreet kan die elementen niet wijzigen.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, ik zal daar niet verder op ingaan want ik heb de commissievergaderingen niet bijgewoond. Mijnheer Dehaene sprak toch wel over het "op de markt brengen". Hij maakte geen onderscheid in de verschillende fasen van het productieproces. U zegt dat de commissie daarin zelf een onderscheid heeft gemaakt.

Minister N. De Batselier : Wij hebben een onderscheid gemaakt in het hele productieproces. Negentig procent van de commissieleden die geïnteresseerd waren in het milieu hebben zelf gevraagd de produktnormen te laten ressorteren onder de federale wetgeving, ten einde de bevoegdheidsdiscussies die er gedurende jaren zijn geweest en die ieder initiatief inzake produktnormen hebben verlamd, te voorkomen. Ik meen dus dat zich hier geen probleem stelt.

Wat de doelstellingen van het afvalstoffenbeleid dat is omschreven in dit decreet betreft, hebben wij ge-

probeerd een aantal materies uitvoerig te regelen. Vermits de doelstellingen van dit decreet zich ook uitstrekken "stroomopwaarts" van het ontstaan van de afvalstoffen, is het ook logisch dat de verantwoordelijkheid eveneens ruimer is. Dit betekent : ten eerste, ontwikkeling van schone technologieën en van producten die via fabricage, gebruik en verwijdering kwantitatief en/of kwalitatief bijdragen tot een reductie van de impact op het milieu ; ten tweede, de nuttige toepassing en de ontwikkeling van adequate technieken voor de afscheiding van gevaarlijke stoffen uit afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing. Dit is de omschrijving van een positieve inbreng, al is dit dan op algemene, technologische basis, en van een andere invalshoek van het beleid. Men kan wel degelijk een voorkomingsbeleid voeren, en dit ook in het productieproces al is dat dan in de vorm van nieuwe technologieën.

Op voorstel van de leden van de commissie werd in het hoofdstuk Preventie ook een bepaling opgenomen die de Vlaamse regering machtigt om in de typebestekken van de aan haar gezag onderworpen openbare besturen bepalingen op te nemen ter bevordering van het gebruik van uit afvalstoffen teruggewonnen producten.

In het ontwerp is ook de mogelijkheid opgenomen voor de Vlaamse regering om volgens de decretale bepalingen ter zake milieuovereenkomsten te sluiten in verband met afvalpreventie.

De heer Barbé maakte hierbij een aantal opmerkingen. Uiteraard zullen we hierover nog wel discussiëren naar aanleiding van het ontwerp van decreet betreffende de milieubeleidsovereenkomsten dat ik op 7 september 1993 aan de Vlaamse Raad heb overgemaakt.

Milieubeleidsovereenkomsten kunnen volgens mij een nuttig beleidsinstrument zijn ter aanvulling van de regelgeving. Ik beoog met dat ont-

De Batselier

werp dus niet dat de milieubeleids-overeenkomsten in de plaats komen van de regelgeving. Alles hangt uiteraard af van het kader ervan.

Ik heb tot hiertoe nog niet willen werken met milieubeleids-overeenkomsten omdat ze nog geen duidelijk juridisch kader hebben. Daarom heb ik in dit verband een ontwerp van decreet ingediend.

Dat betekent dat men overeenkomsten kan sluiten met het bedrijfsleven maar ook dat de regelgeving moet worden aangepast. Ik neem dit ontwerp als voorbeeld : enerzijds kan men onderhandelen met bepaalde sectoren en anderzijds blijft de terugnameplicht een stok achter de deur in de onderhandelingen. Daardoor verstevigen we onze onderhandelingspositie. De regelgeving, de wetgeving en de milieuoovereenkomsten moeten dus in elkaar passen. Daarom is het belangrijk dat dit ontwerp spoedig wordt goedgekeurd zodat we een dergelijk kader in het leven kunnen roepen.

Een ander element van dit decreet is de responsabilisering van de producent of invoerder van consumptiegoederen. In het decreet van 2 juli 1991 waren alleen de producent van afvalstoffen en de overheid betrokken in de wijze van verwijdering van afvalstoffen. De producent of invoerder van consumptiegoederen die meestal op het einde van de levensduur afval worden, droegen geen enkele verantwoordelijkheid. Door het ontwerp van decreet wordt het principe van de aanvaardingsplicht ingevoerd voor de eindverkooper, de tussenhandelaar en de producent of invoerder. Dit is een heel belangrijke structurele maatregel want hierdoor wordt de basis gelegd voor de responsabilisering van de producent en/of de invoerder van consumptiegoederen op het einde van hun levensduur, of met andere woorden in de afvalfase.

De Vlaamse regering zal de afvalstoffen aanwijzen die aan de aan-

vaardingsplicht zullen worden onderworpen. Hieraan zal overleg met alle betrokkenen voorafgaan.

Ik wens de Raad erop te wijzen dat met de andere gewesten onderhandelingen aan de gang zijn over een gezamenlijke decretale aanpak van de terugnameplicht voor verpakkingsmaterialen. Deze aanpak zal het voorwerp uitmaken van een samenwerkingsakkoord met eenvormige decretale bepalingen, die later ter goedkeuring aan de gewestraden zullen worden voorgelegd. Indien de intergewestelijke onderhandelingen om één of andere redenen niet tot een akkoord zouden leiden, kan de Vlaamse regering nog altijd terugvallen op de bepalingen van het thans voorliggende ontwerp-decreet om de aanvaardingsplicht voor verpakkingsafval bij uitvoeringsbesluit op te leggen in het Vlaams Gewest.

Een ander belangrijk aspect van dit decreet is de aanwending van afvalstoffen als secundaire grondstoffen. Een beleid dat na preventie nuttige toepassing als prioriteit heeft, moet ook in haar instrumentarium beschikken over de mogelijkheden om afvalstoffen waarvoor een adequate bestemming inzake nuttige toepassing bestaat, uit de invloedssfeer van de afvalstoffenwetgeving te lichten.

De bedoeling van de nieuwe regeling is deze optie uitdrukkelijk mogelijk te maken en tevens een juridisch kader te scheppen om dergelijke nuttige toepassing te bevorderen, als dit milieuhygiënisch verantwoord is. Met andere woorden als de eenheid waarin deze afvalstoffen nuttig worden toegepast geen emissies produceert strijdig met de wettelijke bepalingen of de aanwending geen onverantwoorde milieuverontreiniging genereert, dan moet deze vorm van nuttige toepassing mogelijk zijn.

Met het oog op een maximale rechtszekerheid en bescherming tegen fraude is het gunstige regime voor secundaire grondstoffen alleen van toepassing op specifieke afvalstoffen, die voorkomen op een door de

Vlaamse regering vast te stellen lijst, telkens gekoppeld aan gebruiksvoorwaarden.

Dit ontwerp voorziet ook in de controle op ophalers en vervoerders van afvalstoffen. De ophaling van afvalstoffen is onderworpen aan een erkenning. De vervoerders van afvalstoffen zullen zich in de toekomst moeten laten registreren ten einde een efficiënte controle mogelijk te maken.

In dit decreet worden ook specifieke maatregelen genomen voor de huishoudelijke afvalstoffen, voor de gevaarlijk ke afvalstoffen en de dierlijke afvalstoffen. Het ontwerp vermeldt zeer duidelijk dat de gemeenten een ophaalverplichting van huisvuil hebben. Dit is de eerste keer dat de wet dit zo duidelijk bepaalt. Indien een gemeente haar verplichtingen ter zake niet naleeft en hierdoor het algemeen belang schaadt, kan de Vlaamse regering, na ingebrekestelling bij een met redenen omkleed besluit, in de plaats treden van de gemeente. De kosten kunnen op de gemeente verhaald worden. Deze regeling is niet zozeer het gevolg van onderhandelingen binnen de meerderheid, maar werd vooral ingegeven door de beraadslagingen die wij in de commissie en in vergaderingen met OVAM hebben gehad. De afgevaardigden van OVAM hebben ons laten verstaan dat veel problemen inzake huisvuilophaling door de gemeenten het rechtstreeks gevolg zijn van het in sommige gemeenten sterk aanwezige Nimby-syndroom waardoor er geen beslissingen meer worden genomen. De voorgestelde oplossing is dus uit de commissie zelf gekomen. Ik heb in de commissie – waar ik eerder als toehoorder aanwezig was – aan de leden gevraagd of zij bereid waren in te stemmen met de delegatie van bevoegdheid aan het Vlaams Gewest en met de doorrekening aan de gemeente of intercommunale. Het antwoord was unaniem ja.

Omdat de commissieleden dit voorstel unaniem goedgekeurd hebben,

De Batselier

werd het principe in het decreet opgenomen.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Mijnheer de minister, het is correct dat de commissie dit principe aanvaard heeft. Het verbaast mij echter dat de leden van deze Raad, die tevens een functie waarnemen op gemeentelijk vlak, niet meer tegenstand hebben geboden tegen dit principe. De bepaling heeft immers verstrekkinge gevolgen. Ik vrees dat er nog heel wat heibel zal ontstaan als de bepaling voor het eerst effectief zal toegepast worden.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de VLD heeft een amendement ingediend dat in een tussenperiode van twee maanden voorziet om de gemeenten de kans te bieden in te grijpen bij mogelijke tekortkomingen van henzelf of van de intercommunales. Ik ben van mening dat de huidige bepalingen in het decreet te drastisch zijn en de gemeentelijke autonomie kortwieken. Mijn fractie, die voorstander is van die autonomie, kan dat geenszins aanvaarden. In plaats van de gemeentelijke verantwoordelijkheid af te nemen en door te schuiven naar de Vlaamse Gemeenschap, moeten wij alles in het werk stellen opdat de gemeente, binnen een beperkte periode, haar verantwoordelijkheid daadwerkelijk opneemt. Wij hebben de mond vol van een macht die dicht bij de burger staat maar wij stellen ook alles in het werk opdat de macht van de plaatselijke besturen beknot wordt.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Gabriels, het verwondert mij dat u oude theorieën verkondigt. Indien u de besprekingen in de commissie had bijgewoond, zou u, net als de anderen, overtuigd zijn van het belang van een bevoegdheidsover-

dracht als men in gebreke blijft. Deze bevoegdheidsoverdracht moet met een gemotiveerd besluit uitgevaardigd worden. Men heeft immers vastgesteld dat het in gebreke blijven een van de belangrijkste oorzaken is waardoor het afvalstoffenplan niet uitgevoerd kon worden.

Ik geef toe dat uw amendement dat in een tussenperiode voorziet, zinvol is. Wij moeten inderdaad niet lichtzinnig optreden. Mijn houding inzake Vlaams-Brabant bewijst echter dat ik steeds ruim op voorhand bepaalde beslissingen aankondig. Vlaams-Brabant weet dat ik pas in 1995 een beslissing zal nemen. Op die manier zijn zij tijdig verwittigd. Het is correct dat OVAM of de minister niet op een willekeurig ogenblik mag vaststellen dat een gemeente in gebreke blijft. Ik ga akkoord met uw visie dat de gemeenten verwittigd moeten worden zodat zij een bijsturing kunnen overwegen.

Mijnheer de voorzitter, ik ben van mening dat, na de beslissing van de Grondwetgever inzake de rol en de aparte verkiezingen van de provincieraden, de provincies een groter democratisch toezicht en meer bevoegdheden moeten krijgen. Daarom worden de provincies met een specifieke coördinatietaak belast inzake het beheer door de gemeenten en de intercommunales van de huishoudelijke afvalstoffen.

Wat de gevaarlijke afvalstoffen betreft, denk ik dat wij toch aan de Europese voorschriften tegemoetkomen. Inzake dierlijk afval namen we de bepalingen van het decreet van 25 juni 1992 over in deze tekst. Dat is zinvoller dan het in het programmadecreet in te voegen.

Vandaag is het, op één dag na, precies vijf jaar geleden dat in Bazel het UNO-verdrag met betrekking tot grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen werd getekend. Op 1 november 1993 ratificeerde België het verdrag en om de uitvoering ervan te verzekeren, vaardigde de Europese Unie een

nieuwe verordening uit die vanaf 7 mei 1994 toepasselijk zal zijn in alle lidstaten. Dit betekent natuurlijk dat het onderhavige decreet van kracht moet zijn tegen die datum, want anders beschikken we over geen enkele regeling inzake in- en uitvoer van afvalstoffen. Met dit decreet proberen wij een oplossing aan de hand te doen voor de controle op de overbrenging van afvalstoffen, conform de EG-verordening nummer 259/93. De controle-ambtenaren zullen voortaan ook bevoegd zijn om voertuigen die afval transporteren tegen te houden en te controleren.

Een van de belangrijkste items betreft natuurlijk de verhoging van de strafmaat. We zien hier een gevoelige verhoging ten aanzien van wat op 2 juli 1981 werd vastgelegd. Door de commissie en een aantal leden verhoogde men de strafmaat, en ik sloot me volledig bij die idee aan. De handhaving is immers van uitermate groot belang in deze sector. Wij hopen het probleem van de bodemsanering in een apart decreet te regelen, vandaar de summiere verwijzing. Het is nu in behandeling bij de Raad van State en ik verwacht dit decreet binnen enkele weken bij de Vlaamse Raad te kunnen indienen. Het verheugt me dat hieromtrent een vrij grote consensus bestaat.

Mijnheer Barbé, ik wil nog even ingaan op uw voorstel van decreet inzake ecologische bijsturing van de enorme stroom versleten banden van voertuigen. Het voorstel houdt onder meer een aanvaardingsplicht in, wat ook in dit decreet is opgenomen, zij het in meer algemene zin. Verder hebt u het over de aanpassing van typebestekken, een concept dat zeer bruikbaar is en ook al ter sprake komt in dit decreet. Met de optie voor pyrolyse ben ik het evenwel niet eens. Het is een ingewikkeld proces dat in moeilijk te beheersen fasen gebeurt. De omstandigheden waaronder die fasen verlopen, bepaalt welke de eindprodukten zullen zijn. Ook in het buitenland zit men in dit verband nog in het stadium van pilootprojecten en is er dus geen

De Batselier

voortgang te bespeuren in vergelijking met de periode toen de heer Cuyvers het voorstel lanceerde. De produktheffing kan ook pas worden besproken wanneer het economisch voordeel van vernieuwde autobanden te laag blijkt. Men heeft in dit verband ook niet stilgezeten. Het studiesyndicaat Rubber maakte bijvoorbeeld een verslag op van ondermeer de mogelijkheden inzake recuperatie van autobanden. Ik heb net een onderhoud achter de rug met de NV Recyrub die daarop zal inspelen en zodoende zal proberen voor een aantal door u aangehaalde aspecten een oplossing te zoeken. Dan heb ik het bijvoorbeeld over het produkt-hergebruik door middel van loopvlakvernieuwing en het materiaal-hergebruik door granulering. **(Applaus)**

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, namens de VLD-fractie kan ik mij akkoord verklaren met de meeste bepalingen uit dit decreet.

Ik begrijp echter niet hoe men dit decreet in overeenstemming zal brengen met de nationale ecotaksregeling. In de ontwerpwet wordt namelijk een taks opgelegd, tenzij er een aantal alternatieven worden geboden. Dit is onder meer het geval voor produkten die een bepaalde recycleerbaarheidsgraad hebben, of waarvoor statiegeld moet worden betaald. Dit decreet daarentegen, legt de volledige terugnameplicht op, wat veel verder gaat. De vraag rijst dan ook of de ecotakswet hierdoor niet overbodig wordt. Dit is zeker het geval in Vlaanderen, waar er een volledige terugnameplicht wordt gepland.

Welke verpakkingen worden aan terugname onderworpen en welke niet ? Op basis van welke criteria zal dit worden bepaald ? Deze belangrijke aspecten worden overgelaten

aan de Vlaamse regering, zonder dat de Vlaamse Raad hierover een oordeel kan uitspreken.

Vervolgens kom ik terug op datgene wat de heer Denys heeft gezegd in verband met de bevoegdheid. Een eenheid van visie en beleid is inderdaad zeer belangrijk, maar dit zou kunnen leiden tot een juridische twistiging, waardoor uiteindelijk een deel van de uitvoerbaarheid van dit decreet op de helling zou komen te staan. Ook is het zo dat de gemeentelijke autonomie in de praktijk stilaan wordt afgebroken. Dit is weliswaar niet de intentie van de minister, maar zijn bekommering alleen is niet voldoende. Indien de mogelijkheden decretaal worden vastgelegd, zou zijn opvolger namelijk wel eens een andere houding kunnen aannemen, en geen rekening houden met de gemeentelijke autonomie.

Wanneer de gemeenten in gebreke blijven, is dit vaak te wijten aan de ondoorzichtige werking en structuur van de intercommunales. Vaak zijn het overigens de intercommunales die in gebreke blijven. Het is mogelijk dat de gemeentelijke afgevaardigden niet op tijd communicatief hebben opgetreden, maar dit is nog geen reden om meteen hun bevoegdheid terzake te ontnemen.

De intercommunales hebben overigens steeds weigerachtig gestaan ten opzichte van investeringen in de vervanging van oude verbrandingsovens die niet meer conform zijn met het Vlareem. Het gevolg van deze handelwijze is dat de minister, in toepassing van Vlareem, een groot aantal ovens moet sluiten, wat, rekening houdend met de ondercapaciteit, praktisch onmogelijk is. Bovendien kan de minister geen opdracht geven tot het bouwen van nieuwe vervangingsovens. De voorgestelde remedie is echter wel erg drastisch. Er wordt namelijk nergens vermeld hoe en door wie zal worden bepaald op een gemeente haar verplichting nakomt. Ofwel dienen hiervoor ernstige procedures te worden voorzien, ofwel moet de regering zich alleen

in de plaats stellen van de intercommunales. In het laatste geval worden deze maatschappijen blootgesteld aan een tweeledige druk, met name vanuit het gewest en vanuit de participerende gemeenten die anders voor deze kosten zouden moeten opdraaien.

Wij stellen dan ook voor om een onderscheid te maken, afhankelijk of de ophaling of verwerking in verantwoordelijkheid van de betrokken gemeente zelf gebeurt, of werd overgedragen aan een intercommunale. Wanneer een gemeente die hiervoor verantwoordelijk is haar verplichtingen niet nakomt, is het evident dat men haar bijvoorbeeld twee maanden de tijd kan geven om de nodige initiatieven te nemen, overeenkomstig de bepalingen in het decreet. Indien zij na het verstrijken van deze termijn nog niet aan haar verplichtingen heeft voldaan, zou de Vlaamse regering uiteindelijk, op grond van een met redenen omklede ingebrekestelling, kunnen besluiten om zich in haar plaats te stellen.

In het andere geval, dus wanneer de bevoegdheid wel werd overgedragen en de betrokken intercommunale haar verplichtingen niet nakomt, stellen wij voor dat de Vlaamse regering de bij deze vereniging aangesloten gemeenten hiervan in kennis zou stellen. De aangesloten gemeenten beschikken dan vanaf de inkennstelling over een termijn van twee maanden om de nodige initiatieven te nemen waardoor de vereniging van gemeenten alsnog haar verplichtingen, zoals voorzien in het decreet, zou kunnen nakomen.

Indien de intercommunale na het verstrijken van deze termijn nog steeds niet aan haar verplichtingen voldoet, zou de Vlaamse regering, na een ingebrekestelling in een met redenen omkleed besluit, in de plaats van de intercommunale kunnen treden voor de uitvoering van alle maatregelen die nodig zijn om die voormelde verplichtingen na te komen.

Gabriels

Mijnheer de minister, wij denken dat deze amendering in feite ook de aantasting van de gemeentelijke autonomie zou voorkomen. Uit uw antwoord heb ik kunnen afleiden dat u daar ook zeer bekommerd om bent, zo kennen wij u trouwens ook, en dat men zo maar niet achteloos aan het probleem kan voorbijgaan. Het gaat hier om een wezenlijk, fundamenteel probleem. Ik denk dat u er zich voldoende van bewust bent dat, door opeenvolgende maatregelen in het verleden, ook op andere niveaus die autonomie stelselmatig is afgebrokkeld.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit decreet verleent OVAM opnieuw de bevoegdheid om inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassingen van afvalstoffen op te richten, over te nemen of te exploiteren, voor zover het privé-initiatief of de Vlaamse Milieuholding te kort schiet. OVAM kan hierdoor een echte marktpartij worden.

De essentiële taak van OVAM, als gesubsidieerde overheidsinstelling, is er een van beleidsvoorbereiding, voorlichting, opvolging van het beleid en controle. Het optreden van OVAM als waarlijk marktpartij schiet aan deze opties voorbij. Immers, de vraag rijst wie zal bepalen wanneer het privé-initiatief te kort schiet en binnen welke termijnen. Indien het de bedoeling van de overheid is om via deze weg de afvalmarkt te monopoliseren, zoals het voor de waterzuivering is gebeurd - het gevaar is dus niet denkbeeldig - dan is dit voor de VLD volstrekt onaanvaardbaar.

Mijnheer de minister, ik denk dat ook op dit punt - ik heb daarover in uw antwoord niets gehoord - een duidelijk antwoord mag worden verwacht. Immers, het heeft geen zin over te stappen naar een monopolievorming als morgen, door een gebrek aan concurrentie, de dienstverlening wordt aangetast. Ik denk dat

ook op dit vlak klare wijn moet worden geschonken om niet in hetzelfde vaarwater terecht te komen, zoals inzake de waterzuivering is gebeurd.

Mijnheer de minister, namens de VLD herhaal ik nogmaals dat u met dit decreet een redelijk goed werkstuk hebt afgeleverd dat aan de belangrijkste vereisten inzake het afvalbeleid in Vlaanderen tegemoetkomt.

Wij hebben ons, tijdens de besprekingen in de commissie, met nagenoeg alle punten akkoord kunnen verklaren. Enkel de zaak van de autonomie van de gemeenten en de rol van OVAM liggen ons zwaar op de maag. Indien daarop voor ons geen bevredigend antwoord komt, dan zullen wij ons gedwongen zien ons bij de stemming over het geheel te onthouden.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, in verband met de amendementen voorgesteld door de heren Vergote en Gabriels wens ik hier de volgende verklaring af te leggen.

De twee amendementen behandelen dezelfde materie, maar het ene gaat over de gemeenten die autonoom voor de behandeling van de afvalstoffen instaan en het andere over gemeenten die dat gedelegeerd hebben naar de intercommunale.

Ik denk dat het door beide collega's naar voren gebrachte probleem relevant is.

Ik zou dat echter niet via een amendement oplossen. Ik wil hier wel verklaren dat, wat de toepassing van dit artikel betreft, de Vlaamse regering zich in de toekomst ertoe verplicht om, hetzij de vereniging van gemeenten, hetzij de gemeenten afzonderlijk - ongeacht of ze al dan niet in een intercommunale zitten - vooraf te informeren over de ingebrekestelling.

Die ingebrekestelling zal niet wille-

keurig gebeuren, ze zal ten opzichte van het afvalstoffenplan gebeuren. Het in kennis stellen moet ook toelaten dat men een termijn van twee maanden geeft om de nodige initiatieven te nemen. Pas dan zal conform het decreet het Vlaams Gewest de bevoegdheid krijgen om op deze wijze in te grijpen. Ik geloof dat ik zo de idee die in deze twee amendementen naar voren komt overneem.

Ik ga even in op het derde element dat de heer Gabriels aanhaalde. Artikel 43 van het decreet van 2 juli 1981 zegt dat als men de OVAM de mogelijkheid biedt om een eigen beleid te voeren inzake de sector van het milieu, dit niet betekent dat men monopolies wil vestigen. Als wij de OVAM verantwoordelijkheid geven, niet alleen inzake studies, coördinatie en beleidsvoorbereiding maar ook inzake de uitvoering van het afvalstoffenplan, dan moeten wij haar ook alle mogelijkheden geven om dit te realiseren. In dit verband heeft de OVAM deze bevoegdheid gekregen. Ze blijft rechtsgeldig zoals dat reeds in 1981 het geval was. Nu wordt er echter ook rekening gehouden met initiatief van de Vlaamse Milieuholding.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn toezegging om rekening te houden met de gemeentelijke autonomie en om de zorg die wij in onze amendementen uitdrukten als attitude van de Vlaamse regering aan te houden. Ik twijfel niet aan de houding van de huidige minister, maar dit biedt geen enkele garantie voor de toekomst. Dit belangrijke decreet zal waarschijnlijk heel wat jaren van kracht blijven.

Wij kunnen de intentie van deze minister dan ook niet als uitgangspunt nemen om ons tevreden te verklaren met deze teksten.

Wij willen het amendement aanhouden en er over laten stemmen.

Gabriels

Mijnheer de minister, als we bijvoorbeeld in de sector van de waterzuivering de evolutie bekijken, dan geloof ik dat de bevoegdheden die de OVAM krijgt de facto tot een monopoliesituatie zullen leiden. Dat is in het verleden nooit de bedoeling van de OVAM geweest. De OVAM moet uiteraard over de instrumenten beschikken om effectief te kunnen optreden. Wij willen echter morgen niet geconfronteerd worden met een nieuwe overheidsholding die op het vlak van de afvalverwerking in feite concurrentieloos is en zo haar wil oplegt aan iedereen die van deze sector afhankelijk is. Daarom willen wij ook dit amendement in stemming brengen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat er eensgezindheid bestaat over de inhoud van het amendement inzake de gemeentelijke autonomie.

Als dit amendement zou worden aangenomen, zal de VLD-fractie geen tweede lezing vragen. Wij willen de procedure niet vertragen. Ik wil duidelijk stellen dat het aannemen van dit amendement geen vertraging zal opleveren.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Aan de orde is nu de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

— **Aangenomen.**

Artikel 2

Het opschrift van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen wordt vervangen door het volgende opschrift :

„Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen”.

— **Aangenomen.**

Artikel 3

Het opschrift van hoofdstuk 1 van hetzelfde decreet wordt vervangen door het volgende opschrift :

„Hoofdstuk 1 Inleidende bepalingen”.

— **Aangenomen.**

Artikel 4

De artikelen 2 tot 46octies van hetzelfde decreet worden vervangen door de volgende bepalingen :

„Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

1° afvalstof : elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen ;

2° afvalstoffencatalogus : niet limitatieve lijst waarin wordt opgesomd welke afvalstoffen er zijn en welke analysemethoden eventueel van toepassing zijn om uit te maken of een stof voldoet aan de omschrijving die is gegeven aan een in de lijst opgenomen afvalstof ;

3° producent : elke natuurlijke persoon of rechtspersoon wiens activiteit afvalstoffen heeft voortgebracht en/of elke natuurlijke persoon of

rechtspersoon die voorbehandelingen, vermengingen of andere bewerkingen heeft verricht die leiden tot wijziging in de aard of de samenstelling van die afvalstoffen ;

4° houder : de producent van de afvalstoffen of de natuurlijke persoon of rechtspersoon die de afvalstoffen in zijn bezit heeft ;

5° beheer : de inzameling, het vervoer, de nuttige toepassing en verwijdering van afvalstoffen, met inbegrip van het toezicht op die handelingen en de nazorg voor de stortplaatsen na sluiting ;

6° verwijdering : de vernietiging en definitieve opslag op of in de bodem en de hierop gerichte handelingen, evenals de handelingen die als dusdanig worden bepaald door de Vlaamse regering overeenkomstig de geldende Europese voorschriften ;

7° nuttige toepassing : het winnen van grondstoffen, producten of energie uit afval, het rechtstreekse en wettige gebruik van afval, evenals de handelingen die als dusdanig worden bepaald door de Vlaamse regering overeenkomstig de geldende Europese voorschriften ;

8° verwerken : het verwijderen of nuttig toepassen ;

9° inzameling : het ophalen, sorteren en/of samenvoegen van afvalstoffen om deze te vervoeren.

Artikel 3

§ 1. De Vlaamse regering stelt een afvalstoffencatalogus op, overeenkomstig de geldende Europese voorschriften.

§ 2. Alle afvalstoffen worden volgens hun herkomst of aard in één van de volgende hoofdcategorieën ingedeeld :

1° huishoudelijke afvalstoffen : afvalstoffen die ontstaan door de normale werking van een particuliere huishouding en afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij besluit van de Vlaamse regering ;

Voorzitter

2° bedrijfsafvalstoffen : afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij besluit van de Vlaamse regering.

§ 3. Afvalstoffen kunnen bovendien in één of meer van de volgende bijkomende categorieën worden ingedeeld :

1° gevaarlijke afvalstoffen : afvalstoffen die een bijzonder gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het milieu opleveren of kunnen opleveren of die in speciale inrichtingen verwerkt moeten worden. De Vlaamse regering bepaalt welke afvalstoffen als gevaarlijke afvalstoffen worden beschouwd overeenkomstig de geldende Europese voorschriften ;

2° bijzondere afvalstoffen : huishoudelijke, gevaarlijke, bedrijfsafvalstoffen of andere afvalstoffen die wegens hun aard, samenstelling, herkomst of verwijdering een bijzondere regeling behoeven.

§ 4. De voorschriften die gelden voor de hoofdcategorie en de bijkomende categorie(ën) waarin een afvalstof is ingedeeld, zijn cumulatief van toepassing in de mate zoals aangegeven in artikel 22 en/of artikel 32.

§ 5. De volgende afvalstoffen zijn bijzondere afvalstoffen :

- a. afgewerkte olie ;
- b. gebruikte PCB's ;
- c. afvalstoffen van de titaandioxyde-industrie ;
- d. dierlijk afval ;
- e. medisch afval ;
- f. bouw- en sloopafval ;
- g. klein gevaarlijk afval van huishoudelijke oorsprong ;
- h. landbouwafvalstoffen ;
- i. mijnbouwafvalstoffen ;
- j. slib afkomstig van de drinkwaterproductie, de reiniging van riolen,

septische putten en vetvangers en van rioolwaterzuiveringsinstallaties ;

k. voertuigwrakken ;

1. rubberbanden.

De Vlaamse regering kan de bovenvermelde bijzondere afvalstoffen nader omschrijven en andere afvalstoffen als bijzondere afvalstoffen aanwijzen.

Artikel 4

Zijn geen afvalstoffen als bedoeld in dit decreet :

1° gasvormige effluënten die in de atmosfeer worden uitgestoten ;

2° dierlijk mest, als bedoeld in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen ;

3° afvalwater, met uitzondering van afvalstoffen in vloeibare toestand.

HOOFDSTUK II

Doelstellingen van het afvalstoffenbeleid

Artikel 5

Het afvalstoffenbeleid heeft tot doel de gezondheid van de mens en het milieu te vrijwaren tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen en de verspilling van grondstoffen en energie tegen te gaan door :

1° in de eerste plaats de productie van afvalstoffen te voorkomen of te verminderen, en de schadelijkheid van afvalstoffen te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken ;

2° in de tweede plaats de nuttige toepassing van afvalstoffen te bevorderen ;

3° ten slotte de verwijdering te organiseren van die afvalstoffen die niet kunnen worden voorkomen of nuttig kunnen worden toegepast.

HOOFDSTUK III

Preventie, vermindering, hergebruik en terugwinning van afvalstoffen

AFDELING 1

Algemeen

Artikel 6

Om de in artikel 5, 1° en 2° bedoelde doelstellingen te realiseren nemen de administratieve overheden van het Vlaamse Gewest, de andere besturen die onderworpen zijn aan het bestuurlijk toezicht van het Vlaamse Gewest, en de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke instellingen en personen die belast zijn met taken van openbaar nut ter zake van milieu, elk in het kader van zijn of haar bevoegdheid, alle passende maatregelen of initiatieven ter bevordering van :

1° de ontwikkeling van schone technologieën die een zuiniger gebruik maken van de natuurlijke hulpbronnen ;

2° de ontwikkeling en het gebruik van produkten die dusdanig zijn ontworpen dat de fabricage, het gebruik en de verwijdering ervan bijdragen tot een vermindering van de hoeveelheid afvalstoffen en de schadelijkheid ervan en van het gevaar voor verontreiniging ;

3° de nuttige toepassing van de afvalstoffen door recyclage, hergebruik, terugwinning of andere handelingen gericht op het verkrijgen van secundaire grondstoffen of het gebruik van afvalstoffen als energiebron ;

4° de ontwikkeling van adequate technieken voor de definitieve verwijdering van gevaarlijke stoffen uit afvalstoffen die bestemd zijn voor nuttige toepassing.

Artikel 7

De Vlaamse regering kan voorschrijven dat in de algemene en bijzondere bestekken van besturen van het

Voorzitter

Vlaamse Gewest en van ondergeschikte besturen bepalingen worden opgenomen om de afzet van uit afvalstoffen teruggewonnen producten en grondstoffen te bevorderen.

AFDELING 2

Maatregelen en initiatieven
in het kader van
het economisch, industrieel
en technologisch beleid

Artikel 8

§ 1. De Vlaamse regering neemt in het kader van het economisch, het industrieel, het technologisch en het milieubeleid initiatieven en maatregelen als bedoeld in artikel 6. Daartoe worden onder meer volgende instrumenten aangewend :

1° het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk-Technologisch Onderzoek in de Industrie, opgericht bij decreet van 23 januari 1993 ;

2° de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek, opgericht bij decreet van 23 januari 1991 ;

3° de wetgeving tot bevordering van de economische expansie ;

4° het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur, opgericht bij decreet van 23 januari 1991 ;

5° de N.V. Vlaamse Milieuholding, gespecialiseerde dochtervennootschap van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen.

§ 2. In het milieujarprogramma opgesteld overeenkomstig de terzake geldende decretale bepalingen, wordt jaarlijks een overzicht gegeven van welke initiatieven er in het lopende jaar ter uitvoering van § 1 genomen werden, wat de resultaten daarvan zijn en welke initiatieven in het komende jaar moeten worden genomen en welke resultaten daarvoor moeten worden bereikt.

AFDELING 3

Milieubeleidsvereenkomsten

Artikel 9

De Vlaamse regering kan om de in artikel 5, 1°, 2° en 3° bedoelde doelstellingen te realiseren milieubeleidsvereenkomsten sluiten overeenkomstig de terzake geldende decretale bepalingen.

AFDELING 4

Aanvaardingsplicht

Artikel 10

§ 1. De Vlaamse regering wijst de afvalstoffen, inclusief verpakkingen, aan waarvoor, met het oog op hun nuttige toepassing of met het oog op hun doelmatige verwijdering, een aanvaardingsplicht geldt voor de eindverkoper, de tussenhandelaar en de producent of invoerder.

§ 2. De aanvaardingsplicht voor de eindverkoper houdt in dat hij, wanneer een consument een produkt aanschaft, verplicht is het overeenstemmende produkt waarvan de consument zich ontdoet in ontvangst te nemen.

De Vlaamse regering wijst de afvalstoffen, inclusief verpakkingen, aan die de eindverkoper van de consumenten in ontvangst moet nemen, zelfs wanneer deze consumenten geen vervangende producten aanschaffen.

§ 3. De tussenhandelaars zijn verplicht de met toepassing van § 2, eerste lid door de eindverkopers in ontvangst genomen afvalstoffen te aanvaarden, en dit in verhouding tot de door hen aan de eindverkopers gedane leveringen van producten.

De tussenhandelaars zijn verplicht de met toepassing van § 2, tweede lid door de eindverkopers in ontvangst genomen afvalstoffen te aanvaarden.

§ 4. De producenten of invoerders zijn verplicht de met toepassing van

§ 2, eerste lid door de eindverkopers of met toepassing van § 3, eerste lid door de tussenhandelaars in ontvangst genomen afvalstoffen te aanvaarden en in te staan voor de nuttige toepassing of de verwijdering ervan, en dit in verhouding tot de door hen aan de eindverkopers of tussenhandelaars gedane leveringen van producten. De producenten of invoerders zijn verplicht de met toepassing van § 2, tweede lid door de eindverkopers of met toepassing van § 3, tweede lid door de tussenhandelaars in ontvangst genomen afvalstoffen te aanvaarden en in te staan voor de nuttige toepassing of de verwijdering ervan.

§ 5. De eindverkopers, tussenhandelaars, producenten en invoerders kunnen voor de nakoming van de verplichtingen die hen door of krachtens dit artikel worden opgelegd op hun kosten een beroep doen op derden, onder de voorwaarden bepaald door de Vlaamse regering.

§ 6. De Vlaamse regering kan aanvullende regels vaststellen betreffende de wijze waarop de in § 1 bedoelde personen aan de aanvaardingsplicht moeten voldoen en de krachtens § 2, 3 of 4 in ontvangst genomen afvalstoffen moeten worden verwerkt. Zij kan terzake ook milieubeleidsvereenkomsten sluiten overeenkomstig de terzake geldende decretale bepalingen.

AFDELING 5

Aanwending van afvalstoffen
als secundaire grondstoffen

Artikel 11

§ 1. De Vlaamse regering stelt een lijst op van afvalstoffen die op wettige wijze mogen worden gebruikt als secundaire grondstoffen indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik, vastgesteld door de Vlaamse regering. Deze voorwaarden waarborgen dat het gebruik van deze afvalstoffen als secundaire grondstoffen gebeurt zonder gevaar voor de gezondheid van

Voorzitter

de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu en met name

— zonder risico's voor water, lucht, bodem, fauna en flora ;

— zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken ; ,

— zonder schade te berokkenen aan natuur- en landschapsschoon.

De Vlaamse regering kan voor deze stoffen een gebruikscertificaat invoeren dat hun conformiteit met de gestelde voorwaarden attesteert.

§ 2. De in § 1 bedoelde afvalstoffen worden voor de toepassing van dit decreet niet als afvalstoffen beschouwd van zodra zij worden afgeleverd bij een gebruiker die beschikt over de nodige vergunningen en/of voldoet aan de krachtens § 1 vastgestelde voorwaarden om deze afvalstoffen als secundaire grondstoffen te gebruiken.

HOOFDSTUK IV

Beheer en verwijdering van afvalstoffen

AFDELING 1

Algemene bepalingen

Artikel 12

Het is verboden afvalstoffen achter te laten of te verwijderen in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan.

Artikel 13

§ 1. Onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten is de natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna

en flora, geluids- of stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken. De Vlaamse regering kan deze maatregelen nader omschrijven.

§ 2. De Vlaamse regering kan bepalen dat afvalstoffen bij hun vervoer vergezeld moeten gaan van een identificatieformulier.

Artikel 14

§ 1. Het verwijderen van afvalstoffen is een vergunningsplichtige handeling als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

De milieuvergunning die krachtens de bepalingen van het voormeld decreet wordt verleend aan de natuurlijke personen of rechtspersonen die afvalstoffen verwijderen heeft met name betrekking op :

— de soort en hoeveelheid van de afvalstoffen ;

— de technische eisen ;

— de te nemen voorzorgsmaatregelen inzake veiligheid ;

— de plaats waar de afvalstoffen worden verwijderd ;

— de behandelingsmethode ;

— de maatregelen van controle en bewaking.

§ 2. De natuurlijke personen of rechtspersonen die afvalstoffen inzamelen of ophalen, huishoudelijke afvalstoffen die door de gemeente huis aan huis worden opgehaald uitgezonderd, en handelaars of makelaars die ten behoeve van anderen regelingen treffen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen, zijn onderworpen aan een door de Vlaamse regering te verlenen erkenning. De erkenning heeft onder meer betrekking op de solvabiliteit van de natuurlijke persoon of de rechtspersoon en op de deskundigheid en moraliteit van de verantwoordelijke personen.

Leefmilieuminister Norbert De Batselier (SP), rechts naast zijn SP-collega onderwijsminister Luc Van den Bossche, verdedigde zijn ontwerp van decreet betreffende het beheer van de afvalstoffen

Voorzitter

§ 3. De natuurlijke personen of rechtspersonen die in opdracht van derden afvalstoffen vervoeren, zijn onderworpen aan registratie, voor zover ze zelf niet erkend zijn overeenkomstig § 2.

§ 4. De Vlaamse regering stelt de nadere regels vast met betrekking tot de erkenning en de registratie als bedoeld in § 2 en § 3.

§ 5. De Vlaamse regering kan sectorale voorwaarden uitvaardigen voor de in § 1, § 2 en § 3 bedoelde activiteiten.

§ 6. Het nuttig toepassen van afvalstoffen is een vergunnings- of meldingsplichtige handeling als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

§ 7. De natuurlijke personen en rechtspersonen die een activiteit als bedoeld in § 1, § 2, § 3 of § 6 uitoefenen, houden een afvalstoffenregister bij waarin onder meer de hoeveelheid, aard, oorsprong en, indien van toepassing, bestemming, frequentie van de inzameling, wijze van vervoer en van behandeling van de ingezamelde, opgehaalde, vervoerde, verwijderde of nuttig toegepaste afvalstoffen zijn vermeld. De Vlaamse regering bepaalt de vorm van het register en de gegevens die erin moeten worden opgenomen.

§ 8. De natuurlijke personen of rechtspersonen die een activiteit als bedoeld in § 1, § 2 of § 6 uitoefenen zijn verplicht de door de Vlaamse regering bepaalde gegevens met betrekking tot de ingezamelde, opgehaalde, verwijderde of nuttig toegepaste afvalstoffen te melden aan de OVAM. De Vlaamse regering kan de in § 3 bedoelde natuurlijke personen of rechtspersonen eveneens verplichten om bepaalde gegevens met betrekking tot de door hen vervoerde afvalstoffen aan de OVAM te melden.

AFDELING 2

Huishoudelijke afvalstoffen

Artikel 15

§ 1. Elke gemeente draagt er, al dan niet in samenwerking met andere gemeenten, zorg voor dat de huishoudelijke afvalstoffen op regelmatige tijdstippen worden opgehaald of op andere wijze worden ingezameld.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van dit decreet worden de ophaling en inzameling van huishoudelijke afvalstoffen bij gemeentelijk reglement geregeld.

§ 3. De prestaties van elke persoon die nodig zijn voor de normale werking van de diensten die met het ophalen van de huishoudelijke afvalstoffen, zijn belast, evenals het nodige materieel hiervoor, mogen door de burgemeester, de arrondissementscommissaris en de gouverneur worden opgeëist.

Artikel 16

§ 1. De Vlaamse regering bepaalt welke huishoudelijke afvalstoffen afzonderlijk moeten worden opgehaald of op andere wijze moeten worden ingezameld met het oog op hun nuttige toepassing of verwijdering.

§ 2. De Vlaamse regering kan algemene regels vaststellen met betrekking tot de wijze waarop de door de gemeenten opgehaalde of ingezamelde huishoudelijke afvalstoffen nuttig moeten worden toegepast of verwijderd.

§ 3. De gemeenten en verenigingen van gemeenten kunnen met de OVAM overeenkomsten sluiten om de organisatie van de selectieve ophaling of inzameling van huishoudelijke afvalstoffen te bevorderen of te begeleiden.

§ 4. Binnen de perken van de beschikbare begrotingskredieten, kan de Vlaamse regering aan de in § 3 bedoelde gemeenten en verenigingen van gemeenten een financiële tussenkomst in de kosten van de selectieve ophaling of inzameling toekennen, ten laste van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leef-

milieu en Natuur. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden voor de toekenning van deze financiële tussenkomst.

§ 5. Wanneer een gemeente de haar door of krachtens deze afdeling of door de plannen bedoeld in artikel 35 opgelegde verplichtingen niet nakomt binnen de door de Vlaamse regering bepaalde termijn en hierdoor het algemeen belang schaadt, kan de Vlaamse regering, na ingebrekestelling bij een met redenen omkleed besluit, in de plaats treden van de gemeente in kwestie voor de uitvoering van alle maatregelen die nodig zijn om de voormelde verplichtingen na te komen. Het Vlaamse Gewest kan de kosten van de bedoelde maatregelen verhalen op de gemeente.

§ 6. De provincies zijn belast met de coördinatie van de uitvoering, door de gemeenten en verenigingen van gemeenten op hun grondgebied, van de plannen bedoeld in artikel 35, wat de huishoudelijke afvalstoffen betreft.

AFDELING 3

Bedrijfsafvalstoffen

Artikel 17

§ 1. De producenten van bedrijfsafvalstoffen houden een afvalstoffenregister waarin onder meer de aard, oorsprong, samenstelling, hoeveelheid, bestemming en wijze van nuttige toepassing of verwijdering van de afvalstoffen worden vermeld.

§ 2. De producenten van bedrijfsafvalstoffen hebben een jaarlijkse meldingsplicht ten aanzien van de OVAM. De Vlaamse regering bepaalt de gegevens uit het afvalstoffenregister die aan de OVAM moeten worden gemeld.

§ 3. De Vlaamse regering stelt nadere regels vast met betrekking tot de vorm en de modaliteiten van het afvalstoffenregister en de meldingsplicht. Zij kan bepaalde categorieën van producenten van deze verplich-

Voorzitter

tingen ontslaan wegens de geringe hoeveelheden en de geringe schade-lijkheidsgraad van de door hen voortgebrachte afvalstoffen.

Artikel 18

Indien dit vereist is voor hun nuttige toepassing of voor hun doelmatige verwijdering worden de verschillende afvalstromen gescheiden opgevangen en opgeslagen en op passende wijze gedentificeerd.

Artikel 19

Producenten van bedrijfsafvalstoffen moeten op hun kosten deze afvalstoffen een nuttige toepassing geven of verwijderen.

Artikel 20

Bedrijfsafvalstoffen mogen enkel worden verwijderd of nuttig toegepast :

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretales of reglementaire voorschriften ;

2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14, § 1 of § 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14, § 6, hetzij houder is van een erkenning als bedoeld in artikel 14, § 2 ;

3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11 ;

4° door afgifte aan een in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen :

a. mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen,

vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of

b. nuttig mag toepassen.

Artikel 21

§ 1. Iedere afgifte van bedrijfsafvalstoffen als bedoeld in artikel 20, 2° gebeurt tegen ontvangstbewijs.

§ 2. Het ontvangstbewijs vermeldt :

1° datum van afgifte ;

2° naam en woonplaats van de producent of de inrichting waarvan de afvalstoffen in ontvangst worden genomen ;

3° naam en woonplaats van de in artikel 20, 2° bedoelde natuurlijke persoon of rechtspersoon aan wie de afvalstoffen worden afgegeven ;

4° aard, herkomst, samenstelling en hoeveelheid van de afgegeven afvalstoffen ;

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de vorm van het ontvangstbewijs.

AFDELING 4

Gevaarlijke afvalstoffen

Artikel 22

De bepalingen van de afdelingen 1 en 3 van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de gevaarlijke afvalstoffen voor zover er in deze afdeling niet uitdrukkelijk wordt van afgeweken.

Artikel 23

§ 1. Gevaarlijke afvalstoffen die worden verwijderd moeten worden geregistreerd en geïdentificeerd.

§ 2. Gevaarlijke afvalstoffen moeten bij de inzameling, het vervoer en de tijdelijke opslag deugdelijk zijn verpakt en/of opgeslagen en overeenkomstig de geldende internationale en Europese voorschriften zijn ge-

kenmerkt. Tijdens het vervoer moeten zij bovendien vergezeld gaan van een identificatieformulier. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen betreffende de verpakking, opslag en identificatie van gevaarlijk ke afvalstoffen.

§ 3. De natuurlijke personen of rechtspersonen die een in artikel 14, § 1, § 2 of § 6 bedoelde activiteit uitoefenen, moeten de verschillende soorten gevaarlijke afvalstoffen van elkaar gescheiden houden en moeten de gevaarlijke afvalstoffen gescheiden houden van de niet-gevaarlijke afvalstoffen.

§ 4. In afwijking van § 3 kan in de vergunning bedoeld in artikel 14, § 1 of § 6 worden toegelaten dat gevaarlijke afvalstoffen gemengd worden met andere gevaarlijke afvalstoffen of met andere afvalstoffen, stoffen of materialen, indien dit vereist is om de veiligheid bij de verwijdering of de nuttige toepassing te verbeteren en voor zover daarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de bepalingen van artikel 13.

§ 5. Zijn de gevaarlijke afvalstoffen al met andere afvalstoffen, stoffen of materialen vermengd, dan moet, uitgezonderd in het geval bedoeld in § 4, een scheidingsbehandeling plaatsvinden wanneer dit technisch en economisch haalbaar is.

Artikel 24

In afwijking van artikel 14, § 6, maar onverminderd artikel 11, mogen gevaarlijke afvalstoffen enkel nuttig toegepast worden in inrichtingen die over een milieuvergunning beschikken als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

AFDELING 5

Dierlijk afval

Artikel 25

Het is verboden zich van dierlijk afval te ontdoen anders dan overeen-

Voorzitter

komstig de regels vastgesteld door de Vlaamse regering ter uitvoering van de desbetreffende bepalingen van Europees recht.

Artikel 26

§ 1. In afwijking van het bepaalde in artikel 17, § 2 zijn de voortbrengers van dierlijk afval ertoe gehouden om het door de Vlaamse regering als hoog-risicomateriaal aangewezen dierlijk afval alleen te melden aan een voor de ophaling hiervan erkende inrichting.

§ 2. Behoudens in de gevallen uitdrukkelijk door de Vlaamse regering uitgezonderd, is alleen de verwijdering van het in § 1 bedoelde dierlijk afval door afgifte aan een erkende inrichting toegestaan.

Artikel 27

§ 1. Het door de Vlaamse regering als hoog-risicomateriaal aangewezen dierlijk afval wordt opgehaald en verwerkt door de door de Vlaamse regering hiertoe erkende inrichtingen.

§ 2. In de door de Vlaamse regering bepaalde gevallen kunnen de toezichthoudende ambtenaren zo nodig besluiten dat dit afval moet worden verwijderd door verbranding of begraving.

§ 3. De erkende inrichtingen melden jaarlijks de ophalingen die zij ter uitvoering van deze bepaling hebben verricht aan de OVAM.

Artikel 28

§ 1. De Vlaamse regering wijst de categorieën van voortbrengers van dierlijk afval als bedoeld in artikel 26 aan, die gehouden zijn met een in artikel 27, § 1, bedoelde erkende inrichting een overeenkomst te sluiten voor de ophaling van dit afval.

§ 2. Wanneer niet voldaan is aan het bepaalde in § 1 wordt dit afval door

de erkende inrichting opgehaald tegen vergoeding per prestatie. In de erkenning bepaalt de bevoegde overheid de maximum tarieven die in zodanig geval mogen worden toegepast.

§ 3. De ophaling van dierlijk afval als bedoeld in artikel 26 bij andere personen dan bedoeld in § 1 geschiedt kosteloos. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden waaronder de erkende inrichtingen voor deze prestaties worden vergoed lastens het Vlaamse Gewest.

Artikel 29

In het Vlaamse Gewest worden de in artikel 42, § 3, van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, bedoelde dieren, afgehaald door een erkende inrichting als bedoeld in artikel 27, § 1.

Artikel 30

In het Vlaamse Gewest zijn op het vlees dat voor consumptie door de mens ongeschikt werd bevonden of verklaard overeenkomstig de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel, de voorschriften van toepassing vastgesteld in uitvoering van deze afdeling.

Artikel 31

In het Vlaamse Gewest zijn op de dieren en gedeelten van dieren, die bij de keuring voor consumptie door de mens ongeschikt worden bevonden of verklaard overeenkomstig de wet van 15 april 1965 betreffende de keuring van en de handel in vis, gevogelte, konijnen en wild, de voorschriften van toepassing vastgesteld in uitvoering van deze afdeling, voor zover het afvalstoffen betreft, als bedoeld in artikel 2, 1°, van dit decreet.

AFDELING 6

Bijzondere afvalstoffen

Artikel 32

§ 1. De Vlaamse regering stelt nadere regels vast voor het beheer van de in artikel 3, § 3, 2° bedoelde bijzondere afvalstoffen.

§ 2. Deze regels vullen de door of krachtens afdeling 1 en, in voorkomend geval, de door of krachtens de afdelingen 2, 3, 4 of 5 van dit hoofdstuk vastgestelde regels aan. Ze kunnen echter ook voor welbepaalde bijzondere afvalstoffen en activiteiten gericht op het beheer van deze afvalstoffen voorschriften omvatten die afwijken van de bepalingen van artikel 14 van dit decreet, indien dit vereist is voor de doelmatige verwijdering of de nuttige toepassing van deze afvalstoffen. Deze voorschriften waarborgen dat deze verwijdering of nuttige toepassing gebeurt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu en met name

— zonder risico's voor water, lucht, bodem, fauna en flora ;

— zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken ;

— zonder schade te berokkenen aan natuur- en landschapschoon.

HOOFDSTUK V

Invoer en uitvoer van afvalstoffen

Artikel 33

§ 1. De Vlaamse regering kan de invoer en de uitvoer van afvalstoffen verbieden of reglementeren.

§ 2. Zij kan alle maatregelen nemen met betrekking tot de invoer en de uitvoer van afvalstoffen die nodig zijn voor de uitvoering van de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap en van het Verdrag inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van ge-

Voorzitter

vaarlijke afvalstoffen en de verwijdering ervan, gesloten te Bazel op 22 maart 1989 en goedgekeurd bij de wet van 6 augustus 1993. Zij kan onder meer elke invoer of uitvoer van afvalstoffen binnen de werkingssfeer van voormelde Verordening (EEG) nr. 259/93 onderwerpen aan de betaling van een borgsom of het stellen van een gelijkwaardige financiële zekerheid ter dekking van de kosten van het vervoer en van de verwijdering of nuttige toepassing.

Artikel 34

Het is verboden afvalstoffen in of uit te voeren in strijd met de bepalingen van voormelde Verordening (EEG) nr. 259/93 of met de bepalingen vastgesteld krachtens artikel 33.

HOOFDSTUK VI

Sectorale uitvoeringsplannen

Artikel 3.5

§ 1. Ter uitvoering van het geldende afvalstoffenplan o f milieubeleidsplan ontwerpt de OVAM sectorale uitvoeringsplannen.

§ 2. Deze sectorale uitvoeringsplannen hebben betrekking op concrete projecten, op acties in verband met preventie, recuperatie en verwijdering van afvalstoffen of op specifieke categorieën van afvalstoffen.

Artikel 36

§ 1. De OVAM betreft de meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en privaatrechtelijke organisaties bij het ontwerpen van de sectorale uitvoeringsplannen.

§ 2. De ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen worden bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en voor een termijn van twee maanden ter inzage gelegd bij de gemeenten en bij de OVAM. Ge-

durende deze termijn kan iedereen bezwaren of opmerkingen schriftelijk ter kennis brengen van de OVAM.

§ 3. Tegelijkertijd met hun bekendmaking worden de ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen bezorgd aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, die een met redenen omkleed advies uitbrengen binnen een vervaltermijn van twee maanden na ontvangst van het ontwerp. Deze adviezen zijn niet bindend.

§ 4. De sectorale uitvoeringsplannen worden vastgesteld door de Vlaamse regering, rekening houdend met de gegeven adviezen en met de ingediende bezwaren of opmerkingen. Wanneer de regering het door de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen of de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen uitgebrachte advies niet volgt, hetzij geheel of gedeeltelijk, dan verantwoordt ze dit in een verslag, gevoegd bij de in § 5 bedoelde bekendmaking.

§ 5. De sectorale uitvoeringsplannen worden bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Ze liggen ter inzage bij de OVAM, de provincies en de gemeenten.

§ 6. De sectorale uitvoeringsplannen gelden, in de mate zoals hierna aangegeven, voor de administratieve overheden van het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten en de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieubeleid. De geldigheidsduur van de sectorale uitvoeringsplannen wordt in ieder plan afzonderlijk bepaald.

§ 7. Bepalingen van sectorale uitvoeringsplannen zijn bindend, uitgezonderd waar dit uitdrukkelijk aangegeven is in deze plannen. In die gevallen zijn ze indicatief. Van de bindende bepalingen kan slechts worden afgeweken bij beslissing van de Vlaamse regering, wanneer daarvoor gewichtige redenen zijn en mits behoorlijke motivering. Bepalingen

van sectorale uitvoeringsplannen die strijdig zijn met een gewestelijk plan van latere datum met verordenende of verbindende kracht verliezen hun geldigheid.

HOOFDSTUK VII

Veiligheidsmaatregelen

Artikel 37

Wanneer afvalstoffen worden achtergelaten of verwijderd in overtreding van artikel 12 van dit decreet, en er hierdoor risico bestaat van hinder of schade voor de mens of het leefmilieu, kan de OVAM deze afvalstoffen ambtshalve verwijderen. De OVAM kan hiertoe de bijstand vorderen van de rijkswacht, de politie, de brandweer, de civiele bescherming en andere besturen.

Zo mogelijk wordt de overtreder vooraf gehoord. In ieder geval worden de maatregel en de motieven ervan ter kennis gebracht van de overtreder bij aangetekend schrijven.

De ambtshalve verwijdering vindt plaats op kosten van de overtreder.

HOOFDSTUK VIII

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest

Artikel 38

§ 1. Er is voor het Vlaamse Gewest, onder de benaming Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, afgekort OVAM, een instelling met rechtspersoonlijkheid, die is opgenomen in artikel 1, littera A, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

§ 2. De Vlaamse regering stelt het statuut van de OVAM vast en bepaalt haar vestigingsplaats.

§ 3. Er is bij de OVAM een leidend ambtenaar en een adjunct-leidend

Voorzitter

ambtenaar. De Vlaamse regering benoemt hen en bepaalt hun administratief en geldelijk statuut.

Artikel 39

De OVAM heeft tot taak :

1° haar medewerking te verlenen aan het opstellen van het milieubeleidsplan en het milieujaarprogramma, overeenkomstig de terzake geldende decretale bepalingen, alsook het organiseren van het toezicht op de uitvoering ervan voor wat de bepalingen betreft die binnen het toepassingsgebied van dit decreet vallen ;

2° het ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen als bedoeld in hoofdstuk VI van dit decreet alsook het organiseren van het toezicht op de uitvoering van voormelde sectorale uitvoeringsplannen en het voorbereiden en uitwerken van programma's overeenkomstig de geldende internationale en Europese voorschriften, waarvan de uitvoering binnen het toepassingsgebied van dit decreet valt ;

3° het voorbereiden van de besluiten van de Vlaamse regering die vereist zijn voor de toepassing van dit decreet ;

4° het voorbereiden van de onderhandelingen met het oog op het sluiten van de milieubeleidsovereenkomsten bedoeld in dit decreet ;

5° het onderbouwen en uitwerken van het preventie- en recyclagebeleid, met inbegrip van de sensibilisering en de informatieverstrekking ;

6° het innen en invorderen van de milieuheffing op de verwijdering van afvalstoffen als bedoeld in artikel 47 en volgende van dit decreet ;

7° het identificeren, inventariseren en onderzoeken van verontreinigde bodems, die een risico inhouden voor het leefmilieu of de volksgezondheid, en de sanering ervan overeenkomstig de terzake geldende decretale bepalingen ;

8° het uitvoeren of laten uitvoeren van alle onderzoeken die nodig zijn voor de uitvoering van haar taken ; de Vlaamse regering kan hieromtrent nadere regels vaststellen ;

9° het verlenen van advies zoals bedoeld in artikel 12 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en het deelnemen aan de provinciale en gewestelijke milieuvergunningcommissies ;

10° het sluiten van overeenkomsten met de gemeenten of verenigingen van gemeenten, als bedoeld in artikel 16, § 3 ;

11° het beheren van de meldingsplicht, als bedoeld in artikel 17, § 2 ;

12° het opstellen van de periodieke verslagen betreffende de toepassing van de Europese richtlijnen met betrekking tot de aangelegenheden geregeld in dit decreet ;

13° het verstrekken van andere inlichtingen aan de Europese Commissie met betrekking tot de aangelegenheden, geregeld in dit decreet ;

14° het optreden als bevoegde autoriteit voor het Vlaamse Gewest in het kader van de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Gemeenschap, wat de in- en uitvoer betreft ;

15° het behandelen van de aanvragen en het adviseren van de Vlaamse regering met betrekking tot de erkenning als bedoeld in artikel 14, § 2 ;

16° het optreden als toezichthoudende overheid voor wat de aangelegenheden betreft, geregeld in dit decreet, met uitzondering van de vergunningsplichtige handelingen als bedoeld in artikel 14, § 1.

Artikel 40

§ 1. De OVAM is bevoegd haar medewerking te verlenen aan :

1° het onderzoek naar technologieën, werkwijzen en leefwijzen ter voorkoming van het ontstaan van afvalstoffen ;

2° het onderzoek en de ontwikkeling inzake ecologisch en sociaal-economisch verantwoorde verwijdering van afvalstoffen, hierin begrepen het gebruik ervan als energiedrager, als grondstof of als erts ;

3° de oprichting van een afvalstoffenbeurs ;

4° het verwijderen of nuttig toepassen van afvalstoffen.

§ 2. Op voorstel van de OVAM bepaalt de Vlaamse regering de opdrachten, de middelen en de voorwaarden voor de onderzoeks- en ontwikkelingsprojecten in de in § 1 bedoelde materie.

§ 3. De OVAM kan laboratoria oprichten voor het verrichten van analyses op afvalstoffen. Ze kan deze ook laten verrichten in de door de Vlaamse regering daartoe erkende laboratoria. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en procedure voor de erkenning van deze laboratoria. De Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek wordt aangewezen als referentielaboratorium.

§ 4. De OVAM kan onder voorbehoud van intellectuele eigendomsrechten de kennis opgedaan bij de uitoefening van de taken, haar opgelegd door dit decreet, ten gelde maken in binnen- en buitenland. De Vlaamse regering stelt nadere regels vast met betrekking tot de voorwaarden waaronder en de vergoedingen waartegen dit gebeurt.

Artikel 41

De OVAM kan de producten, die door terugwinning en regeneratie verkregen zijn, en de afvalstoffen die voor hergebruik geschikt zijn, op de markt brengen en verkopen.

Artikel 42

De OVAM bouwt een databank

Voorzitter

voor afvalstoffen uit. De Vlaamse regering stelt nadere regels vast voor de inrichting, de werking en de toegankelijkheid van deze databank, onverminderd de toepassing van de federale wetgeving inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

De Vlaamse regering regelt het beheer en de toegang tot de verschillende gegevens van de databank op een dusdanige wijze dat de OVAM en het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap elk voor zich de hun toegewezen opdrachten optimaal kunnen uitvoeren.

Artikel 43

§ 1. Wanneer dit nodig is voor de uitvoering van het geldende afvalstoffenplan, milieubeleidsplan of sectoraal uitvoeringsplan en het privé-initiatief ontoereikend is om de doelstellingen van het afvalstoffenbeleid, zoals bepaald in artikel 5 van dit decreet, te verwezenlijken, en bij ontstentenis van een initiatief langs de Vlaamse Milieuholding, kan de OVAM inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen oprichten, overnemen en exploiteren, alsook participeren in ondernemingen waarvan de activiteiten bijdragen tot de verwezenlijking van voormelde doelstellingen.

§ 2. De OVAM kan, op vraag van de Vlaamse Milieuholding of van één van haar dochterondernemingen, meewerken aan en participeren in initiatieven van de Vlaamse Milieuholding zoals bedoeld in § 1.

§ 3. De OVAM kan de onroerende goederen verwerven die ze voor de uitvoering van haar taak nodig heeft. De Vlaamse regering kan de OVAM machtigen tot onteigening in de gevallen waarin zij oordeelt dat het verkrijgen van de betrokken goederen noodzakelijk is in het algemeen belang.

Artikel 44

De Vlaamse regering kan aan de OVAM andere taken opdragen binnen het kader van dit decreet.

Artikel 45

De OVAM verkrijgt haar middelen uit :

1° het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur ;

2° de begroting van het Vlaamse Gewest

3° de inkomsten uit activiteiten, bedoeld in de artikelen 40, § 4 en 41 ;

4° de inkomsten uit de exploitaties en participaties, bedoeld in artikel 43 ;

5° leningen door haar aangegaan of uitgeschreven met goedkeuring van de Vlaamse regering, die hieraan de gewestwaarborg kan verlenen ;

6° vergoedingen en inkomsten uit activa.“

Bij artikel 4 werden amendementen ingediend door de heren Barbé, Gabriëls en Vergote. Wij zullen ons derhalve over de amendementen en het artikel straks uitspreken.

Artikel 5

Hoofdstuk X van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

- **Aangenomen.**

Artikel 6

In hetzelfde decreet wordt het opschrift „Hoofdstuk XI. Toezicht” vervangen door „Hoofdstuk X. Toezicht”.

- **Aangenomen.**

Artikel 7

Het eerste lid van artikel 54 van hetzelfde decreet wordt aangevuld met de zinsnede „en van de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van

de Europese Gemeenschappen betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap”.

- **Aangenomen.**

Artikel 8

§ 1. In artikel 55 van hetzelfde decreet wordt § 1 aangevuld met een punt 4, dat luidt als volgt :

„4. de voor vervoer over de weg gebruikte voertuigen ophouden en hun lading controleren en, zo nodig, hiervan monsters nemen, teneinde na te gaan of met deze voertuigen afvalstoffen worden vervoerd, en, in voorkomend geval, of de vervoerder beschikt over de krachtens artikel 14 vereiste erkenning of registratie, of die afvalstoffen vergezeld gaan van de krachtens dit decreet of krachtens de in artikel 33, § 2 vermelde verordening (EEG) nr. 259/93 vereiste documenten en of hun overbrenging gebeurt conform de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en van voormelde verordening.”

§ 2. Het eerste lid van artikel 55, § 2 van hetzelfde decreet wordt aangevuld als volgt : „die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is.

- **Aangenomen.**

Artikel 9

In hetzelfde decreet wordt het opschrift „Hoofdstuk XII. Strafbepalingen” vervangen door „Hoofdstuk XI. Strafbepalingen”.

- **Aangenomen.**

Artikel 10

§ 1. Het eerste lid van artikel 56 van hetzelfde decreet wordt vervangen als volgt :

„Met gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 frank tot 10 miljoen frank

Voorzitter

frank of met één van die straffen alleen, wordt gestraft :“.

§ 2. Artikel 56 van hetzelfde decreet wordt aangevuld als volgt :

„3. hij die zich schuldig maakt aan sluikehandel als bedoeld in artikel 26 van de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap ;

4. hij die afvalstoffen als bedoeld in artikel 11, lid 1, van voormelde verordening vervoert of overbrengt zonder dat ze vergezeld gaan van de informatie bedoeld in dezelfde bepaling ;

5. hij die afvalstoffen uitvoert naar een ACS-Staat in strijd met artikel 18 van voormelde verordening ;

6. hij die afvalstoffen overbrengt zonder te hebben voldaan aan de verplichting om een borgsom of gelijkwaardige financiële zekerheid te stellen wanneer dit vereist is door de krachtens artikel 33, § 2, van dit decreet ter uitvoering van artikel 27, eerste lid, van voormelde verordening uitgevaardigde bepalingen ;

7. hij die tijdens de overbrenging, in strijd met artikel 29 van voormelde verordening, afvalstoffen mengt waarop verschillende kennisgevingen betrekking hebben.“.

– **Aangenomen.**

Artikel 11

In hetzelfde decreet wordt het opschrift „Hoofdstuk XIII. Overgangsen opheffingsbepalingen” vervangen

door „Hoofdstuk XII. Overgangsen opheffingsbepalingen”.

– **Aangenomen.**

Artikel 12

De artikelen 64, 66 en 67 van hetzelfde decreet worden opgeheven.

– **Aangenomen.**

Artikel 13

Opgeheven worden, wat het Vlaamse Gewest betreft :

1° de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval, met uitzondering evenwel van de artikelen 1 en 7 ;

2° de wet van 9 juli 1984 betreffende de invoer, de uitvoer en de doorvoer van afvalstoffen, wat de bepalingen betreffende de invoer en de uitvoer betreft.

– **Aangenomen.**

Artikel 14

De besluiten die genomen werden ter uitvoering van bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen die door dit decreet worden opgeheven, blijven van kracht totdat zij uitdrukkelijk worden opgeheven of totdat hun geldigheidsduur verstrijkt.

Voor de toepassing van Hoofdstuk IX van het decreet van 2 juli 1981 blijven de definities van de begrippen „industriële afvalstoffen” en „giftige afvalstoffen” die van kracht waren voor de inwerkingtreding van dit decreet geldig tot 31 december 1994.

De maatregelen tot ambtshalve sanering van verontreinigde bodems en buiten gebruik gestelde indus-

triële installaties op grond van artikel 21, § 2, c) van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, waarvan de uitvoering is aangevangen voor de datum van inwerkingtreding van dit decreet, worden voltooid en de kosten ervan verhaald overeenkomstig de regels die golden voor de inwerkingtreding van dit decreet.

– **Aangenomen.**

Artikel 15

Dit decreet treedt in werking op 7 mei 1994.

– **Aangenomen.**

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag. Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen. De vergadering is gesloten.

– **De vergadering wordt gesloten om 12.50 uur.**

BIJLAGE

VRAGEN OM UITLEG

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Cultuur

Vergadering van 23 februari 1994

Vaste verslaggever : de heer H. Lauwers, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van mevrouw S. Creyf tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de financiering van de KVS

1. Uiteenzetting door mevrouw S. Creyf

Onder uw impuls heeft de Vlaamse Gemeenschap de laatste jaren heel wat geïnvesteerd in Brusselse podia. Een belangrijk dossier dat nog blijft hangen in het onzekere, is de KVS.

De KVS is als theatergebouw heel bijzonder. Gelukkig is in december 1993 het beschermingsbesluit getekend. De KVS wordt nu erkend en beschermd als een "monument". En onder leiding van de nieuwe intendant trekt de KVS opnieuw volle zalen.

Net zoals vorig jaar rijzen er vragen omtrent de financiële toestand van de KVS. Een gezonde financiële basis is nodig. De heer Marijnen vraagt te kunnen beschikken over 150 miljoen frank om zijn opdracht waar te maken, namelijk een beroepstheater van hoog niveau met uitstraling naar gans Vlaanderen. Dit geld moet komen van de Vlaamse Gemeenschap, de Stad Brussel, de provincie, de Nationale Loterij. De Vlaamse Gemeenschap deed reeds een bijzondere inspanning.

Mijn vragen zijn de volgende :

- Hebben alle partijen voor 1993 hun deel gedaan ?
- Zijn er garanties dat dezelfde betrokkenen ook in 1994 hun deel realiseren ?
- Kan de KVS beschikken over decretale middelen zoals voorzien in artikel 10 van het podiumdecreet ?
- Kan er een einde komen aan het jaarlijkse zoeken naar middelen voor de KVS en aan de bijhorende onzekerheid ?

2. Antwoord van de minister

De subsidiëring door de Vlaamse Gemeenschap voor de KVS bedraagt 54,5 miljoen frank. In het licht van het nieuwe podiumkunstendecreet is dit bedrag gegarandeerd voor vier seizoenen. Daardoor kan de KVS zijn programmering plannen voor vier jaar.

Met de intendant van de KVS, de heer Marijnen, en met de Stad Brussel werden gesprekken gevoerd, waarbij werd overeengekomen dat voor het sociaal passief van de KVS, er een bijdrage zou komen, betaald uit de gelden van de Nationale Loterij, gespreid over de jaren 1993 en 1994. Aan de Nationale Loterij is voorgesteld tijdens deze twee jaren telkens 17,5 miljoen frank ter beschikking te stellen voor het mede opvangen van het sociaal passief van het technisch en administratief personeel. Aan de Stad Brussel is eveneens gevraagd een inspanning te doen voor de delging van het sociaal passief, van dezelfde grootte-orde.

De provincie Brabant kwam in 1993 zijn decretale verplichting niet na. De toelage van de provincie beperkte zich tot 3,5 miljoen frank in plaats van 13,6 miljoen. Voor de begroting van 1994 heeft de provincie Brabant het decretaal bepaalde bedrag, namelijk 13,6 miljoen frank uitgetrokken. Dit is overigens de laatste begroting van de unitaire provincie Brabant. Vanaf 1 januari 1995 zal de Vlaamse Gemeenschapscommissie de decretale verplichting van de provincie Brabant overnemen. De Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft principieel toegezegd aan de decretale verplichtingen te voldoen.

Ook de Stad Brussel kwam de decretale verplichting niet na en beperkte de toelage tot 30 miljoen frank in plaats van 40,9 miljoen frank. Ook in 1994 zal de Stad Brussel slechts een subsidie van 30 miljoen frank toestaan. De Stad Brussel zegt het decretaal vastgelegde bedrag budgettair niet te kunnen dragen. Er worden initiatieven genomen om tussen de Stad Brussel, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Vlaamse Gemeenschap een protocolovereenkomst te sluiten zoals voorzien in artikel 10 van het podiumkunstendecreet.

Er wordt dus niet volledig tegemoet gekomen aan de vraag van de heer Marijnen, die 150 miljoen frank per jaar vraagt. De minister is gehouden aan de uitvoering van het decreet en er worden weinig mogelijkheden gezien om de KVS meer te geven vanuit de Vlaamse Gemeenschap dan de subsidie van 54,5 miljoen frank.

Er moet ten slotte ook nog op gewezen worden dat de KVS, samen met het NTG, de hoogste subsidies ontvangen van de Vlaamse Gemeenschap in de aan de gang zijnde periode van vier jaar.

Hopelijk zullen ook de andere bestuursniveaus vanaf 1 januari 1995 hun verplichtingen nakomen. Op dat ogenblik zullen we nog een kleine 40 miljoen frank verwijderd zijn van het bedrag dat door de heer Marijnen wordt vooropgesteld. Daarbuiten moet de KVS, volgens het podiumdecreet nog zorgen voor 10 percent eigen inkomsten en kan er nog naar sponsoring uit de privé-sector worden gezocht, zodat de 150 miljoen frank kan worden benaderd.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 24 februari 1994

Vaste verslaggever : de heer M. Verwilghen, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van de heer L. Barbé tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het verder in bedrijf houden van de huisvuilverbrandingsoven van Ronse door de IVLA tegen het sluitingsbevel van de administratie in

1. Uiteenzetting van de heer L. Barbé

Er zijn redenen te over om de huisvuilverbrandingsinstallatie van Ronse niet alleen op papier maar ook in werkelijkheid te sluiten.

Momenteel wordt u, volgens ons, geconfronteerd met het feit dat de IVLA weigert de sluiting van de oven van Ronse, een grote Leuvense stoof, te aanvaarden. Op 12 november 1993 heeft de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen de exploitatievergunning ingetrokken. Tegen deze beslissing werd een schorsend beroep bij de minister ingesteld. Dit is niet echt relevant omdat de vergunning toch zal verlopen zijn op 24 januari 1994.

Alhoewel de oven nu dus draait zonder exploitatie- en milieuvergunning, beroept de intercommunale zich nu op een vergunning die ze heeft verkregen in 1984 op basis van het afvalstoffendecreet, een zogenaamde afvalstoffenvergunning. Volgens haar mag ze die oven op basis van deze afvalstoffenvergunning vanaf 1984 nog dertig jaar in bedrijf houden.

IVLA zou nu toch nog een milieuvergunning hebben aangevraagd. Maar dit kan als een manier van tijd winnen worden gezien, waarbij de intercommunale hoopt dat de oven niet zal gesloten worden, zolang de procedure voor de milieuvergunning loopt.

Graag vernemen we een antwoord op volgende vragen :

1. Heeft de minister reeds een antwoord gegeven op het schorsend beroep dat de Intercommunale IVLA heeft ingesteld ?
2. Wat denkt de minister van het feit dat de oven op dit ogenblik zonder vergunning wordt uitgebaat ?
3. Welke maatregelen heeft de minister genomen opdat de IVLA de oven toch zou sluiten ?

2. Antwoord van de de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

Op 14 mei 1993 werd door het Bestuur Milieuspectie een verzoekschrift gericht aan de Bestendige Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen, tot opheffing van de milieuvergunning van de verbrandingsinstallatie van IVLA, overeenkomstig artikel 47 van VLAREM 1. Dit artikel bepaalt dat de milieuvergunning kan worden opgeheven bij een gemotiveerde beslissing als de exploitant de bepalingen van het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten of daarmee gelijk geldende regels niet naleeft.

Voor de exploitatie van een verbrandingsoven voor huishoudelijke afvalstoffen zijn verschillende rubrieken uit de indelingslijst van VLAREM 1 van toepassing. Wat de installatie van Ronse betreft zijn minstens de volgende rubrieken van toepassing : rubriek 2.6 (verbranding) en rubriek 12.2 (gebruik van transformatoren).

De afvalstoffenvergunning van 5 januari 1984 dekt uitsluitend de rubriek 2.6. De rubriek 12.2 werd gedekt door de exploitatievergunning van 25 januari 1974 en is dus vervallen sinds 24 januari 1994. De bestaande vergunningen dekken niet de volledige vergunningsplichtige activiteit, zodat er onvoldoende rechtsgrond aanwezig is om de oven in bedrijf te houden.

In het eerste afvalstoffenplan (1986-1990) werden geen bepalingen opgenomen inzake de sluiting van verbrandingsinstallaties. Het tweede afvalstoffenplan (1991-1995) stelt inderdaad dat er zes verbrandingsinstallaties zullen gesloten worden, waaronder die van Ronse. Hierbij is echter geen precieze timing voorzien, hetgeen betekent dat de sluiting er moet komen voor het einde van de planperiode.

De oven van IVLA moet dus gesloten worden en aan OVAM werd de opdracht gegeven een noodplan uit te voeren. Ovens kunnen door de minister slechts vanuit zijn eigen bevoegdheid worden gesloten, op het ogenblik dat er een noodplan of evacuatieplan is. Deze regel, die in het verleden werd toegepast, zal ook in dit geval worden gevolgd.

3. Repliek

De vraagsteller vraagt naar de precieze timing van de sluiting van de oven. De inrichting werkt momenteel volledig onwettelijk. Uit het antwoord van de minister kan worden opgemaakt dat deze toestand nog kan duren tot het einde van 1995.

De minister antwoordt dat het onmogelijk is om die timing nu reeds aan te geven. OVAM moet in de gelegenheid worden gesteld het noodplan op te stellen, wat voor een groot gedeelte afhankelijk is van de bereidheid van andere intercommunales om de huishoudelijke afvalstoffen van IVLA te aanvaarden.

De sluiting van de oven is in elk geval onvermijdelijk en er zullen geen nieuwe vergunningen meer worden gegeven. Dit moet voor de intercommunale een voldoende stimulans zijn om alternatieve oplossingen uit te werken.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 24 februari 1994

Vaste verslaggever : M. Verwilghen, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van de heer F. Vermeiren tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de afvalproblematiek in Vlaams-Brabant

1. Uiteenzetting van de heer F. Vermeiren

De recent op TV getoonde beelden van de stortplaats van Interleuven te Pellenberg bewijst dat de huisvuilproblematiek in Vlaams-Brabant een steeds nijpender karakter vertoont. Eens te meer is ook gebleken uit zowel het rapport van het "studievennootschap Vlaams-Brabant" als van een "vergelijkend milieu-effectenrapport" dat "het Vilvoordse" wordt aangewezen als de meest geschikte plaats voor een Vlaams-Brabantse verbrandingsoven voor huisvuil.

Reeds in juni 1990 verklaarden de bestuurders van de Intercommunale Haviland, verantwoordelijk voor het ophalen van huisvuil in een aantal gemeenten van het arrondissement Halle-Vilvoorde dat een verbrandingsoven een beslissing is van de minister.

Hevige reacties van de rechtstreeks betrokken bevolking hebben ertoe geleid dat een definitieve beslissing op de lange baan werd geschoven. Het gevolg is echter dat Vlaams-Brabant dagelijks vijf miljoen frank betaalt voor het storten van huishoudelijk afval in Waals-Brabant, meer bepaald in Mont-Saint-Guibert. Uiteindelijk geraakt deze stortplaats echter vol en het is dan niet meer duidelijk waar Vlaams-Brabant met zijn afval heen zal moeten.

Onlangs heeft de minister, in antwoord op een parlementaire vraag, gezegd dat er in Vlaams-Brabant een verbrandingsoven zal worden gebouwd, hoewel hij zijn verklaringen nadien wel enigszins heeft afgezwakt.

Hiermee geraakt het probleem van de afvalverwerking niet opgelost. Halle-Vilvoorde - of ten minste de bewoners - betalen jaarlijks circa 1,5 miljard voor het storten van hun huisvuil in Waals-Brabant.

De geruchtenmolen blijft inmiddels doordraaien en lokt reacties uit bij de bevolking. Na vijf jaar staat men blijkbaar nog altijd even ver. Dit is zeker geen goed beleid en het vaak gehoorde gezegde "wat wij zelf doen, doen wij beter" wordt met het ontbreken van een oplossing voor de huisvuilproblematiek van Vlaams-Brabant, volledig gelogenstraft.

2. Antwoord van de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

Het gaat hier inderdaad om een nijpend probleem. De minister probeert hierbij een bemiddelingsrol te spelen. Daarbij wordt er gewacht op voorstellen van de gemeenten, van de intercommunales en van de provincie.

In het nieuwe afvalstoffendecreet, dat nog in bespreking is in de Vlaamse Raad, is een bepaling opgenomen waarin aan de minister de mogelijkheid wordt gegeven om op te treden, wanneer gemeenten, intercommunales en provincies in gebreke blijven. Op dit ogenblik heeft de minister die bevoegdheid echter nog niet. Hij kan enkel akte nemen van voorstellen die vanuit de gemeenten, de intercommunales of de provincie worden geformuleerd.

Als bemiddelaar wil de minister wel een voorstel suggereren, dat in een globaal concept past, waarbij zowel met de wettelijke regels als met de inhoud van het afvalstoffenplan 1991-1995 wordt rekening gehouden. De hiërarchie preventie-hergebruik-recyclage-verwijdering-stortenverbranding wordt in dat globaal concept uitgewerkt. Dit voorstel zal in de loop van de maand maart 1994 worden uitgewerkt en aan de betrokken burgemeesters worden voorgelegd. De burgemeesters zullen worden uitgenodigd om zich over dat concept uit te spreken. Er zal dus niet tot aan de gemeenteraadsverkiezingen worden gewacht vooraleer dat voorstel op tafel zal komen.

Er is nu een nieuw akkoord met het Waalse Gewest, dat — terecht — zeer zware voorwaarden oplegt. Vlaams-Brabant is in feite de enige provincie die zijn afval moet uitvoeren naar een ander Gewest. Dit kan niet blijven duren.

Ook in het arrondissement Leuven wordt de toestand precair. Ook daar moeten op zeer korte termijn ingrijpende beslissingen worden getroffen.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 10 maart 1994

Vaste verslaggever : de heer M. Verwilghen, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van de heer J. Van Looy tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het vergunningenbeleid voor de huisvesting van dieren

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De Vlaamse regering heeft op 29 november 1993 beslist om de concrete uitwerking van het Mestactieplan decretaal vast te leggen. Tegelijkertijd zou het voorliggende MAP niet de basis kunnen zijn om nieuwe vergunningen toe te staan dan wel te weigeren.

Op 12 januari 1994 geeft de Vlaamse Landmaatschappij nochtans een negatief advies voor de vestiging van een dierenpopulatie van 528 konijnen.

Deze beslissing wordt expliciet gemotiveerd met een verwijzing naar "het Mestactieplan, goedgekeurd door de Vlaamse Executieve op 29 september 1993" en stelt verder "Overwegende dat de inrichting, waarvoor de vergunning wordt aangevraagd, gelegen is in een gemeente die volgens de gekende gegevens (landbouwtelling 1991) een fosfaatproductie heeft die hoger is dan 125 kg PO₅ per ha cultuuroppervlakte . . .".

Nochtans was afgesproken, en heeft de minister bevestigd, dat dit MAP, tot de goedkeuring van teksten in de Vlaamse Raad, niet als beoordelingselement in het vergunningenbeleid zou worden gehanteerd.

Ik had de minister dan ook de volgende vragen in dit verband willen stellen :

1. Op welke wijze heeft de minister zijn diensten in kennis gesteld van de richtlijn in verband met de draagwijdte van het Mestactieplan voor het vergunningenbeleid ? Welke zijn de precieze bewoordingen daarvan ?
2. Kan de minister aan de leden van de commissie kopie bezorgen van zijn omzendbrief ?
3. Hoe kan tenslotte worden vermeden dat dergelijke spijtige misverstanden zich nog voor doen ?

2. Antwoord van de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

De wettelijke grondslag voor de adviesverlening inzake vergunningen voor veehouderijen is enerzijds te vinden in Vlarem en anderzijds in het Mestdecreet. Daarnaast zijn beschikbare wetenschappelijke en statistische gegevens inzake de mestproblematiek belangrijk bij de beoordeling van de aanvragen. Artikel 5, § 2, 10 van Vlarem wordt gehanteerd om de mestproductie en mestafzet van de te vergunnen inrichting te controleren. Dit artikel dat handelt over de samenstelling van het vergunningsdossier legt aan de vergunningsaanvrager immers de verplichting op om melding te maken van onder andere reststoffen (mest) en van wat hij er gaat mee doen (bestemming of mestafzet).

Artikel 21, § 7 van Vlarem zegt in verband met het advies dat door de Vlaamse Landmaatschappij moet verleend worden, dat dit advies moet gebaseerd zijn op een gemotiveerde beoordeling inzake de verenigbaarheid van de te vergunnen activiteiten met het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.

Bij het beoordelen van een vergunningsaanvraag wordt steeds nagegaan in welke mate de aangevraagde activiteit op een welbepaalde lokatie geen aanleiding zal geven tot onaanvaardbare verstoring. Hierbij wordt niet alleen uitgegaan van het bestaande juridisch instrumentarium maar ook van beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens. Wat specifiek vergunningen voor de veehouderij betreft wordt onder andere de verenigbaarheid met de doelstellingen van het mestdecreet, namelijk de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging als gevolg van de productie en het gebruik van meststoffen geëvalueerd.

Dit houdt onder andere in dat onderzocht wordt in welke mate een gevraagde vergunning al dan niet aanleiding kan geven tot het veroorzaken van een verstoring van het ecologisch evenwicht. De huidige fosfaatproductie op gemeentenniveau is één van de technische elementen die bij de afweging een rol spelen.

Een beleid dat in essentie moet gericht zijn op duurzaamheid kan niet anders dan rekening houden met de gegevens inzake mestproductie en mestafzetmogelijkheden in de regio waar het te vergunnen bedrijf zich wil vestigen, alsmede

met het feit dat uit een verleende vergunning gedurende 20 jaar rechten kunnen geput worden, ongeacht de verdere evolutie van maatschappelijke en wetenschappelijke inzichten. Hierbij dreigt dan een conflict te ontstaan tussen enerzijds de rechten om een nieuwe bedrijvigheid te starten en anderzijds de rechten van reeds bestaande vergunde bedrijven om hun activiteiten op een economische en milieu-hygiënisch verantwoorde wijze verder te ontplooiën.

In die context betekent het toelaten van een nieuwe activiteit ontegensprekelijk dat hierdoor de noodzakelijke groeikansen van reeds bestaande bedrijven worden gehypothekeerd. Concreet betekent dit dat in gebieden waar de draagkracht van het milieu verstoord wordt of dreigt verstoord te worden, het sociaal-maatschappelijk gegeven belangrijk wordt in de besluitvorming.

Besluitend kan ik stellen dat ik mij bij de beoordeling van milieuvergunningen voor veehouderijen baseer op redeneringen zoals hierboven uiteengezet, op de adviezen van het bestuur milieuvergunningen, de gezondheidsinspectie, de Vlaamse Landmaatschappij en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en op de wetenschappelijke en statistische gegevens die inzake de mestproblematiek beschikbaar zijn.

Het feit dat het MAP nog niet definitief goedgekeurd is betekent uiteraard niet dat vaststaande wetenschappelijke feiten moeten genegeerd worden. Mijn uiteindelijke beslissing in dergelijk dossier is dus niet gebaseerd op het Mestactieplan dat nog geen rechtsgrond biedt om een vergunningsbeslissing op te baseren.

Op 10 december 1993 heb ik trouwens in een nota aan Aminoal duidelijk gesteld dat het MAP momenteel slechts een beleidsdocument is zonder enige juridische waarde zodat in ontwerpen van besluit niet naar het MAP kan verwezen worden. Specifiek wat de advisering betreft werd gesteld dat "in afwachting van een juridische implementatie van het MAP, in het bijzonder wat het begrip familiaal bedrijf betreft", het niet kan dat BMV in haar adviezen naar het MAP refereert.

Wat het concrete geval betreft waarnaar u verwijst kan ik u, na inwinning van informatie bij de heer ir. P. De Meester, administrateur-generaal van de VLM, mededelen dat er enkele adviezen uitgebracht zijn door de VLM-Mestbank buitendienst Diest met verwijzing naar het MAP. De heer De Meester heeft mij bevestigd dat intern bij de VLM de instructie gegeven was om niet te verwijzen naar het MAP en heeft gesteld deze instructie uitdrukkelijk te zullen bevestigen.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 10 maart 1994

Vaste verslaggever : de heer M. Verwilghen, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van mevrouw M. Aelvoet tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over overtredingen bij de uitbating en vergunningsprocedures van een stortplaats voor verkleind huishoudelijk afval te Pellenberg-Lubbeek

1. Uiteenzetting van mevrouw M. Aelvoet

Op 9 februari 1994 verklaarde de heer De Batselier in antwoord op een actuele vraag van Luc Barbé dat op dat moment de, volgens de milieuvergunning, toegestane storthoogte van de stortplaats te Pellenberg nog niet was overschreden ; de minister stelde intengendeel dat nog een ruime stortcapaciteit voorhanden was. De heer De Batselier steunde zich bij deze verklaringen ongetwijfeld op de reliëfhoogten, zoals aangeduid in de milieuvergunning.

Intussen hebben wij de hand kunnen leggen op reliëfplannen, daterend van voor de onteigening, die ontegensprekelijk aantonen dat de oorspronkelijke vergunning, verleend bij MB 19 september 1988 onder nr. 3041 WO1 05, steunt op foutieve topografische gegevens. Derhalve steunt ook de verlenging dd. 7 september 1993 (MB 3190/600) en de huidige aanvraag tot storten in ophoging op dezelfde foutieve uitgangsggegevens. Dit laat toe te besluiten dat een grondig onderzoek aangewezen is, maar leidt eveneens tot de onmiskenbare vaststelling dat het stortpeil op dit moment ruimschoots overschreden is.

Daarenboven, getuige de talrijke processen-verbaal, blijkt dat Interleuven op tal van punten in overtreding is met de exploitatievoorwaarden.

Ten aanzien van de heer Kelchtermans dient te worden gesteld dat de foutieve afdekpeilen (storthoogten) eveneens de basis vormen van de bouwvergunning dd. 14 april 1989 (ref. nr. 2/176/AB/8775/85). Niet alleen is dus de huidige bouwvergunning onwettig. Bovendien blijkt uit vaststellingen ter plaatse dat de bouwvergunning ook overtreden wordt door onvergunde reliëfwijziging. Eventuele latere bouwvergunningen (voor inrichting van een stortplaats in ophoging) gebaseerd op foutieve reliëfbasisgegevens zullen automatisch leiden tot klachten en opschorting, gevolgd door in gebreke stelling door belanghebbenden - lees bedreigden. De minister doet er dus goed aan het oorspronkelijk bouwvergunningsdossier te laten onderzoeken op zijn correctheid en op te treden tegen de permanente bouwovertredding.

2. Antwoord van de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

In de milieuvergunning voor de stortplaats te Pellenberg, zoals ze afgeleverd werd door de Bestendige Deputatie op 29 april 1993, worden geen specifieke reliëfhoogten aangeduid.

Deze vergunning bepaalt wel in zijn artikel 3 dat de eindafwerking van de stortplaats moet gebeuren conform de bepalingen van de bouwvergunning met ref. 2/176/AB/8775/85 dd. 14 april 1989. Ik heb deze beslissing ongewijzigd bevestigd op 7 september 1993.

In mijn beslissing dd. **28** februari 1994 over de gevraagde ophoging met 5 meter staat een identieke formulering namelijk :

“de exploitatie gebeurt derwijze dat de nabestemming kan gerealiseerd worden op fatsoenlijke en landschappelijk verantwoorde wijze en volgens de bepalingen van de bouwvergunning nr. 2/176/AB/8775/85 dd. 14 april 1989.”

De door deze bouwvergunning toegelaten reliëfwijziging werd op het terrein uitgezet door een beëdigd landmeter en in aanwezigheid van de milieu-inspectie, de gerechtelijke politie en de technische dienst van de gemeente Lubbeek. Uit deze meting blijkt dat Interleuven nog ruim onder de toegelaten peilen blijft.

Op 25 februari meldt het kabinet van mijn collega van Ruimtelijke Ordening aan mijn kabinetschef dat de plannen die gebruikt werden voor de opmeting werden gecontroleerd op hun conformiteit met de originele plannen zoals ze berusten bij de Raad van State.

Hieruit blijkt, nog steeds volgens Ruimtelijke Ordening, dat niet kan vastgesteld worden dat de bouwvergunning niet werd nageleefd.

Aangezien ik niet bij machte ben, en overigens niet bevoegd ben, om de legaliteit van de bouwvergunning te controleren heb ik op basis van onder andere deze gegevens beslist geen vergunning te verlenen voor de gevraagde ophoging.

3. Repliek

De vraagsteller zegt dat de stortcapaciteit voor de stortplaats van Pellenberg blijkbaar veel lager is dan wat de administratie beweert. Zowel Interleuven als andere waarnemers stellen dat er slechts een capaciteit van 150.000 ton in plaats van 300.000 ton. Daarom is er dus slechts stortcapaciteit beschikbaar tot mei 1995 in plaats van tot mei 1996, zoals wordt beweerd door de administratie.

De minister antwoordt dat er hier een misverstand is. In de persmededeling van de minister van 1 maart 1994 wordt duidelijk gezegd dat uit recente opmetingen blijkt dat er nog 300.000 kubieke meter stortcapaciteit is. Het gaat dus niet om 300.000 ton, maar om ongeveer 150.000 ton.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 21)

Commissie voor Financiën en Begroting

Vergadering van 22 maart 1993

Vaste verslaggever : de heer W. De Vlieghere, secretaris van de commissie

– Vraag om uitleg van de heer W. Verreycken tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het stopzetten van debudgettering en de leningsmachtigingen in het ontwerp van decreet betreffende de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen

1. Uiteenzetting van de heer W. Verreycken

Tijdens meerdere vergaderingen van de commissie voor Financiën en Begroting is duidelijk gesteld dat een einde is gemaakt aan verdoken uitgaven en debudgettering. Ook in het "Centenblaadje" van mevrouw de minister wordt dit duidelijk gesteld. Op pagina 14 van het Centenblaadje leest men : "De Vlaamse regering gaat ervan uit dat de Vlaamse Raad erover zal waken dat deze debudgetterings- en ontwijkingspolitiek nooit meer zal hernomen worden".

In de commissie voor Openbare Werken en Vervoer is uitgebreid ingegaan op artikel 45 van het ontwerp van decreet betreffende de naamloze vennootschap Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen. Het artikel 45 bevat nieuwe leningsmachtigingen met als gevolg dat de debudgetteringsspiraal helemaal niet wordt stopgezet. Minister Kelchtermans heeft ter zake in de commissie verklaard dat artikel 45 bij consensus in de Vlaamse regering tot stand is gekomen. Dit is dus met instemming van mevrouw de minister. De vraag is dan of er ter zake geen tegenspraak bestaat en of artikel 45 niet uit het ontwerp van decreet kan worden weggelaten.

2. Antwoord van minister W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting

Mevrouw W. Demeester-De Meyer deelt mee dat zij de budgettaire bezorgdheid van het lid ten zeerste waardeert, maar dat de Vlaamse regering met het ontwerp van decreet betreffende de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen geenszins afwijkt van de weg die zij is ingeslagen, namelijk om aan de Vlaamse Raad steeds een doorzichtige en volledige begroting voor te leggen en geen initiatieven te nemen die deze politiek zouden kunnen doorkruisen. Het artikel 45 van het decreet zal immers geen aanleiding geven tot debudgettering. Voor zover het geachte lid het niet zou weten, gebeurt een debudgettering via de creatie van een financieringsvehikel dat een schuld aangaat die achteraf door de Vlaamse Gemeenschap wordt terugbetaald. Daardoor worden de lasten doorgeschoven naar toekomstige Vlaamse begrotingen. Dit is hier duidelijk niet het geval, hetgeen mevrouw W. Demeester-De Meyer zal aantonen.

Het bewuste artikel 45 luidt :

"De vennootschap kan leningen aangaan, kredieten opnemen en al dan niet door hypotheek gewaarborgde obligatieleningen uitschrijven, binnen de door de Vlaamse regering vastgestelde grenzen. De Vlaamse regering kan aan de leningen de waarborg van het Vlaamse Gewest verlenen."

Dit artikel werd ingevoerd om aan de vennootschap die een commerciële taak heeft een zekere economische slagkracht te geven. Het behoort tot een normale bedrijfsvoering om leningen voor investeringsprojecten aan te gaan, indien de rentabiliteit voldoende groot is en voldoende cash flow genereert om de kapitaalsaflossingen en de intresten te dragen.

Bovendien werd het artikel dusdanig geformuleerd dat de Vlaamse regering een budgettair waakzaam oog kan houden op de naamloze vennootschap en hierdoor kan worden belet dat ze zich zou overlennen.

Dit artikel stelt de Vlaamse regering in staat om haar budgettair beleid voort te zetten doordat zij de grenzen kan opleggen waarbinnen de nieuwe NV Zeekanaal leningen kan aangaan. Het spreekt vanzelf dat de Vlaamse regering deze grenzen dermate zal bepalen dat elke debudgettering onmogelijk wordt.

Bovendien beschikt mevrouw W. Demeester-De Meyer als minister van Financiën en Begroting over twee middelen om mogelijk budgettair onorthodox beleid van de NV Zeekanaal tegen te gaan.

Ten eerste heeft mevrouw W. Demeester-De Meyer tijdens de onderhandelingen binnen de Vlaamse regering bekomen dat er, naast een commissaris-revisor die de vennootschapsrechtelijke controle uitoefent op de financiële toestand, ook een gewestcommissaris wordt aangesteld door de Vlaamse regering op voordracht van de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën en Begroting.

Ten tweede zal mevrouw W. Demeester-De Meyer als Vlaams minister bevoegd voor financiën en begroting geen enkel besluit mee ondertekenen waarbij de gewestwaarborg gehecht wordt aan een lening van de NV Zeekanaal, indien deze lening in strijd is met de mededeling aan de Vlaamse regering van 9 februari 1994 betreffende de gemeenschaps- en gewestwaarborg toegekend aan publiekrechtelijke rechtspersonen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest. In deze mededeling wordt debudgettering uitdrukkelijk uitgesloten. Indien het geacht lid zich hiervoor zou interesseren, zal mevrouw de minister hem een kopie van deze mededeling bezorgen. Verschillende pararegionales kunnen getuigen dat mevrouw W. Demeester-De Meyer hier zeer stringent op toekijkt.

Anderzijds laat artikel 45 wel de mogelijkheid open voor de NV Zeekanaal om een lening aan te gaan, waarvan de kapitaalsaflossingen en intresten gedragen worden door eigen ontvangsten, indien dit in het belang van de vennootschap zou zijn. De NV Zeekanaal beschikt immers over de mogelijkheid om eigen inkomsten te verwerven door onder meer de verkoop van onroerende goederen zoals bepaald in artikel 5, § 2 van het ontwerp van decreet. Ook hier blijft waakzaamheid geboden en mevrouw W. Demeester-De Meyer zal niet nalaten de commissaris in een dergelijk geval de opdracht te geven hierop nauwlettend toe te kijken.

Samenvattend stelt mevrouw W. Demeester-De Meyer dat het gevaar voor de debudgetteringsspiraal, zoals het geachte lid in zijn vraag voorhoudt, niet aanwezig is, aangezien de Vlaamse regering de grenzen vaststelt, er een commissaris het administratief toezicht uitoefent en er geen gewestwaarborg kan worden verleend voor leningen die een debudgettering voor gevolg hebben.